Monica Ramirez

KIT BLACK

Povestea lor de dragoste e minunată. Dar ea e pirat. Aventuri, erotism, exotism și parfum de epocă. O carte pe care nu o lași din mână până la ultima pagină.

caşmir

Monica Ramirez

Kit Black

Editura TRITONIC
2012

Monica Ramirez

Kit Black

Copyright © Monica Ramirez 2011
Copyright © TRITONIC 2011 pentru ediţia prezentă.
Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

Str. Coacăzelor nr. 5, Bucureşti
e-mail: editura@tritonic.ro
tel. 0726738724
www.tritonic.ro
www.tritonic.ro/blog

Colecţia Caşmir

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: OCTAV BOGDAN

ISBN ePub: 978-606-662-000-0
ISBN PDF: 9978-606-662-011-6
ISBN print: 976-606-8139-70-8

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă şi se
pedepseşte conform Legii dreptului de autor.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Monica Ramirez are 40 de ani, 4 copii şi a locuit în SUA până anul trecut, când a hotărât să revină în România. Crescându-şi acasă copiii, a scris 11 volume din care a publicat 7, tot în America.

Bucureşteancă, absolventă de liceu de coreografie, acrobată, dansatoare, absolventă de *Creative Writing*, membră a *Romanian Crime Writers Club*.

Asasin la feminin este primul volum din seria Alina Marinescu, serie care cuprinde până acum 6 volume şi al şaptelea este în lucru.

Acum 2 ani, după cea de-a patra sarcină, cântărea 125 de kg. Acum are 55. Experienţa ei se regăseşte în volumul *Cum să slăbeşti 70 kg mâncând 6 mese / zi*. Nu e vorba de niciun miracol, ci numai de un dram de voinţă şi disciplină. „Fiecare călătorie începe cu primul pas! Vedeţi-vă mereu ţelul cu ochii minţii, credeţi în el şi apoi împliniţi-l. Succes!“

Soţului meu,
adevărata mea jumătate

Capitolul 1

1821 – Ajaccio, Corsica

Crestele munţilor bleu pal, acoperite cu un strat fin de zăpadă străpungeau apele Mediteranei precum dinţii ascuţiţi ai unui rechin imens. Păşeam pe străzile înguste ce se desfăşurau într-un labirint întortocheat de-a lungul pieţei portului, nu foarte departe de bordelul în care locuiam împreună cu mama mea.

Mi-am încordat auzul pentu a desluşi muzica distinctă şi complicată a dialectului corsican, însă, ca de obicei, mă asaltară trilurile dulci ale limbii franceze. Ajaccio, cu portul său imens, clădirile pictate în culori vii pastelate şi asocierea cu numele lui Napoleon, reprezenta poarta de legătură cu Franţa, un paradis pentru turiştii rătăcitori de-o zi care ne invadau venind din Nisa şi Marsilia.

Puteam simţi mirosul peştelui putrezit, precum şi mirosul înţepător al butoaielor cu rom şi al trupurilor nespălate. Puteam simţi şi mirosul propriului meu trup, din moment ce trecuse o bună bucată de vreme de când nu mai făcusem o baie. Nu mă îmbăiam prea des pentru că tocmai murdăria mă ajuta să nu mă dau de gol; nimeni nu ar fi bănuit că aparţineam sexului frumos.

Era extrem de cald, iar eu eram îmbrăcată cu haine bărbăteşti. Mama mă îmbrăca mereu aşa pentru a-mi proteja castitatea. Bucata de bumbac bine înfăşurată în jurul pieptului meu îmi oprea respiraţia şi-mi oprima sânii. Purtam pantaloni strânşi pe genunchi, o cămaşă largă de bumbac şi o pălărie ponosită în stil Napoleonian, trasă bine peste ochi şi peste părul care-mi ajungea până la umeri şi pe care-l strânsesem la spate cu ajutorul unei fâşii vechi de piele tăbăcită. Cizmele îmi erau prea mici şi mă rodeau la glezne şi la degetele mari prin şosetele de lână aspră.

Nu mă deranja să mă îmbrac în felul acela, o făcusem toată viaţa. Băieţii beneficiau de mai multă libertate şi nu erau violaţi în plină stradă

decât foarte rar de vreun beţiv care avea slăbiciuni pentru bărbaţi. Şi eu fusesem nevoită să fug mâncând pământul de vreo câteva ori pentru a scăpa de astfel de specimene bolnave la minte, dar era oricum mult mai bine decât dacă m-aş fi afişat drept femeie.

Locuiam împreună cu mama mea într-un iad – unul dintre bordelurile unde era permis consumul de opium, locuri preferate pentru traficanţii ilegali şi marinarii cu două-trei monede în buzunar.

Am ochi albaştri şi un chip drăguţ, dar sunt foarte înaltă, cu jumătate de cap mai înaltă decât majoritatea bărbaţilor băştinaşi, iar corpul meu este viguros precum cel al tatălui meu. Cel puţin aşa mi-a spus mama. Fusese un bărbat extrem de atrăgător cu păr bălai, mult prea frumos pentru a putea fi descris în cuvinte. Am moştenit umerii lui largi, şoldurile înguste şi zâmbetul lui radiant. I-am moştenit şi temperamentul vulcanic. Mama spune că sunt imaginea lui perfectă.

Mama mea, Madeline Culbert, era o prostituată dependentă de opium. Cu ceva timp înainte, fusese una dintre cele mai dorite şi curtate curtezane ale Franţei, sau cel puţin aşa pretindea. Avusese o mulţime de amanţi, chiar şi un prinţ rus la un moment dat. Toate astea se întâmplaseră înainte de a-l cunoaşte pe tatăl meu şi a-i îngădui s-o aducă la Ajaccio. Obişnuia să povestească tuturor celor care aveau chef s-o asculte că tatăl meu fusese un pirat căutător de comori, un vestit irlandez pe nume Walter Black. Fusese ucis într-o bătălie îngrozitoare pe mare, care se desfăşurase de-a lungul coastei Mediteraneene a Corsicii, înainte ca eu să mă fi născut.

Decăderea mamei mele începuse chiar în momentul în care aflase despre moartea lui şi imediat căzuse pradă plăcerilor diabolice ale opiumului. Dacă n-ar fi existat *unchiul* Roger, care de fapt nu-mi era unchi deloc, n-aş fi supravieţuit nici o zi după naştere. Roger fusese cârmaciul şi mâna dreaptă a tatălui meu; navigase împreună cu el timp de mulţi ani. Îi rămăsese loial şi după moarte, şi era singurul suflet care-mi cunoştea adevărata identitate. Dacă până acum scăpasem de viaţa de prostituată, asta se datora numai eforturilor lui Roger.

Mama se îmbolnăvise de sifilis cu câţiva ani înainte, iar sfârşitul îi era foarte aproape. Prin urmare, opţiunile nu erau prea multe. Ori continuam să mă travestesc în bărbat şi mă îmbarcam pe o corabie care transporta sclavi ilegal, ori deveneam prostituată ca mama mea şi probabil aveam parte de aceeaşi soartă ca şi ea. Iar eu n-aveam de gând să mă tăvălesc cu sute de bărbaţi numai pentru a mă îmbolnăvi şi-a o sfârşi ca mama.

Aveam însă nevoie de ceva bani pentru a-mi cumpăra o sabie şi o pereche de cizme pe măsura mea. Cizme din piele adevărată, înalte până la

genunchi şi făcute de mâna unui meseriaş, nu cumpărate pe sub mână de la vreun creşetor care le furase din picioarele unui beţiv. Iar Roger fusese de accord să devină profesorul meu de scrimă.

Eram foarte entuziasmată de viaţa pe mare, pentru că nu existau alte cariere pentru femei în afară de prostituţie. Era o alegere foarte grea pentru mine însă, datorită faptului că nu eram de accord cu sclavia şi nu existau decât foarte puţine corăbii care nu se ocupau cu transportul illicit de sclavi. Îmi surâdea idea de cetăţean al mărilor şi al vânturilor care fură de la bogaţi şi face trafic cu diferite produse, însă mă durea să văd ce se alegea de Africanii care aveau neşansa să fie capturaţi şi vânduţi pe post de sclavi. Îi văzusem de nenumărate ori. Mândri, dar încovoiaţi şi bătuţi crunt, duşi în lanţuri către corăbiile care-i transportau pe plantaţiile de bumbac şi trestie de zahăr din Insulele Caraibe şi New Orleans.

Încă de pe vremea când eram foarte mică, decisesem că într-o bună zi voi avea propria mea flotă; o virtuală viitoare escadră. Voi devini o femeie pirat de temut, la fel ca legendarele Ann Bonny şi Charlotte du Berry. |mi voi conduce propria viaţă după cum am chef. Niciodată comerţ cu carne vie, ci numai rom, cafea, condimente şi materiale scumpe. Nu aveam să devin o prostituată ca mama, zăcând noapte după noapte pe spate cu picioarele desfăcute sub vreun marinar transpirat şi îngălat. Dacă şi, mai ales, când aveam să-mi doresc un bărbat, acesta avea să fie ales de mine şi trebuia să fie frumos, educat şi manierat. Îmi doreram un gentleman, nu un hamal oarecare.

|n ultima vreme, începusem să mă gândesc la sex tot mai des. Aveam o vagă idee cam ce însemna din tot ceea ce auzisem şi văzusem, şi mai ştiam că doare. Dacă unele dintre ţipetele pe care le auzisem în interiorul bordelului puteau constitui o dovadă clară, atunci nu părea foarte distractiv pentru femei. L-am întrebat o dată pe Roger despre ţipetele acelea, iar el mi-a râs în nas şi mi-a răspuns că nu era decât o prefăcătorie pentru ca bărbatul să plătească mai mult. Nu prea înţelesesem exact la ce se referea. Dar eram convinsă că dacă aş fi putut avea sex măcar o singură dată pentru a-mi satisface curiozitatea, nu mi-ar mai fi trebuit o a doua oară după aceea. Cu toate astea, nu-mi imaginasem niciodată că momentul acela avea să sosească atât de curând.

Fusesem trimisă la piaţă în dimineaţa aceea, când l-am văzut pe cel care m-a determinat să-mi dezvălui femininitatea. Era împreună cu un alt ofiţer, un bărbat atractiv cu mustaţă şi ochi închişi la culoare şi blânzi. I-am auzit vocea înainte să-i văd chipul. Vorbea în franceză, întrebându-l pe prietenul său dacă dorea o bucată din para pe care o mânca. O vreme, distrată, am tras cu urechea la conversaţia celor doi. Bănuiesc că

menţiunea referitoare la prostituate m-a determinat să devin cu adevărat atentă.

– Nu merg la *Trei Potcoave*, Damien, spuse vocea plăcută pe care o ascultasem până atunci.

– Ei, haide, Armand. Avem o seară întreagă la dispoziţie şi-am auzit că locul acela e incredibil. Fetele sunt splendide, romul curge în valuri, o să ne distrăm pe cinste.

– Ştii prea bine că mă păstrez pentru Sandrine, răspunse Armand cu simplitate.

– Asta nu-i o noutate. Te păstrezi pentru Sandrine încă de când eraţi amândoi copii şi cu toate astea n-ai refuzat niciodată o femeie care ţi s-a aruncat în braţe.

– Încep un nou capitol în viaţa mea. Fără femei de moralitate îndoielnică. Chiar dacă e un mariaj aranjat, intenţionez să fiu fidel până la nuntă. Şi până la urmă, tăvăleala asta cu prostituatele a devenit foarte periculoasă, Damien. Tu şi Gerard o să vă alegeţi cu nişte maşinării de urinat mototolite şi inutile. Eu personal intenţionez să rămân într-o singură bucată pentru un timp îndelungat, preferabil toată viaţa.

– Şi cu toată filozofia asta, n-ai refuza o femeie în seara asta dacă s-ar ivi una care să-ţi îndeplinească toate dorinţele.

Tânărul ofiţer pe nume Armand râse cu poftă.

– Păi bănuiesc că dacă n-ar fi prostituată şi-ar fi suficient de frumoasă, n-aş zice nu. A trecut mult timp de când nu m-am mai bucurat de plăcerile oferite de o femeie... mult prea mult timp.

– După ce ridicăm ancora, s-ar putea să treacă un an întreg până mai vedem o femeie.

Armand zâmbi şi dădu din cap a încuviinţare.

– Bine, recunosc. Dacă în momentul ăsta ar apărea un înger bălai şi mi s-ar oferi, s-ar putea să accept.

Ofiţerul numit Damien râse satisfăcut. Atunci se întoarseră cu faţa şi le-am zărit chipurile. Aproape am rămas fără aer când am dat cu ochii de Armand. Picioarele mi s-au înmuiat, inima a început să-mi bată cu putere în piept. Cred că m-am îndrăgostit nebuneşte chiar în acel moment. Dacă exista un bărbat care să mă facă să-mi doresc să-mi pierd mult preţuita virginitate, acela era numai Armand. Mai ales că ar fi dispus să plătească pentru noaptea lui cu un înger. Iar eu aveam să dobândesc mult râvnitele cizme şi sabia.

Armand nu era prea înalt, dar era oricum mai înalt decât mine, ceea ce era o calitate extrem de importantă. Nu-mi doream să-mi plec capul ca să pot săruta un bărbat. Era poate ceva mai puţin înalt decât

prietenul lui, Damien, dar era mai elegant şi mai atletic, cu umeri largi şi şolduri foarte înguste. Avea un corp care emana foarte multă agilitate, eleganţă şi putere, cu muşchi sculptaţi şi alungiţi, aşezaţi într-un mod delicios de proporţionat. Până şi mâinile lui erau fascinant de frumoase. Am privit aproape hipnotizată cum a tăiat o felie din para galbenă ca soarele, apoi a dus-o la gură cu vârful briceagului. Avea unghii incredibil de curate. Oh, iar buzele acelea... Roz, pline şi curbate la perfecţie; buza inferioară umedă de la sucul delicios al fructului copt.

Dintr-o dată am simţit o senzaţie ciudată ca o împunsătură dulce care mi-a pornit de la sânii chinuiţi, coborând până la zona ascunsă dintre picioare. Cum până atunci trăisem toată viaţa într-un bordel, intensitatea senzaţiei aceleia m-a şocat. Ştiam foarte exact ce reprezenta. Pasiune şi poftă carnală, ceva la care mă crezusem imună.

Armand, ca şi prietenul său, era îmbrăcat în uniforma Marinei franceze. Pantalonii albi îi acopereau pulpele musculoase ca o a doua piele, vârâţi în cizmele înalte de piele cu margini răsfrânte decorate cu auriu. Jacheta albastră i se mula perfect pe umerii largi şi talia suplă. Îşi scosese pălăria şi o aşezase pe o ladă din dreapta lui, îngăduindu-mi să-i văd părul dat peste cap şi strâns la spate: cu o panglică îngustă negră. Nu purta perucă şi nici nu-şi pudra părul de un castaniu pur, dezmierdat de razele soarelui cu străluciri arămii. Nu mai văzusem niciodată un bărbat atât de frumos. Faţa îi era bronzată, scoţându-i în evidenţă ochii de un verde ca jadul, nasul era drept şi nu prea mare, maxilarul si bărbia erau sculptate ca de mâna unui artist. Era perfect.

Brusc, nu mi-am mai putut aminti după ce fusesem trimisă la piaţă. Roger era plecat după nişte butoaie cu rom, iar eu aveam să primesc o săpuneală pe cinste dacă mă întorceam fără bunătăţile comandate. Oare ce trebuia să cumpăr? Zahăr? Cafea? Oţet? Aveam să-mi amintesc mai târziu. Acum aveam altceva mult mai important de făcut.

Deci bărbatul acesta splendid îşi dorea un înger, nu-i aşa? Nu mă putem gândi decât la asta. Era răspunsul rugăciunilor mele. Poate ne puteam ajuta reciproc. Eu aveam nevoie de o sabie şi o pereche de cizme şi, la urma urmelor, nu era ceva care se asemuia cu ceea ce făcea mama mea. Nu aveam s-o fac decât o singură dată şi cu un bărbat pe care-l doream cu adevărat.

Am simţit cum îmi tremură genunchii când m-am apropiat de cei doi ofiţeri francezi. Mi-am menţinut capul plecat şi privirile în pământ.

– Scuzaţi-mă, domnule, am spus, încercând să-mi îngroş vocea pe cât de mult posibil. Mi s-a părut mie sau am auzit că aţi fi interesat de o noapte cu o fată tânără?

Ofiţerul care se numea Damien începu să râdă.

– Da, ai auzit bine, chiar aşa a spus. Ştii pe cineva care să se potrivească cerinţelor lui exagerate?

– Sora mea, domnule. Ştiu sigur că ar fi de acord. Mi-am ridicat privirea şi l-am privit pe Armand în mod deschis. Dar numai cu el şi numai pentru o singură noapte. Pentru două monede de aur pur.

– Cum? strigă Damien pe un ton iritat. E cea mai ridicolă şi scumpă ofertă pe care am auzit-o vreodată. Şterge-o de aici până nu-ţi dau un picior în fund.

– Nu vorbeam cu tine, broscoi buhăit.

Armand îşi puse mâna pe umărul meu, atingerea lui arzându-mă precum un fier înroşit în foc. Până la urmă, poate că nu era o idee prea bună. Îşi plecă capul şi mă privi cu atenţie. Apoi buzele i se destinseră într-un zâmbet. Şi ce zâmbet... cel mai dulce pe care-l văzusem vreodată.

– E... e virgină, domnule, m-am bâlbâit. Şi-ar câştiga aurul cu vârf şi îndesat.

– Da, şi te-ar înjunghia în inimă chiar în pat. Haide să mergem, Armand. Am întârziat deja, îl trase Damien de mânecă.

– Vă rog, domnule, avem nevoie de bani, l-am tras eu de cealaltă mânecă. Degetele mele murdare lăsară o dâră neagră pe bumbacul fin de un alb imaculat al manşetei.

– Aşadar, tratezi în numele surorii tale. Ea ştie? mă întrebă Armand, privindu-mă cam ciudat, de parcă putea să vadă înşelătoria din deghizarea mea.

Sau poate era unul dintre perverşii aceia cărora le plăceau băieţii. *Of, Doamne, te rog să nu fie aşa.*

– Sper că nu vă plac băieţii, i-am spus pe şleau.

– Nu, nicidecum, negă el un pic cam şocat. Şi nici nu obişnuiesc să aduc fete tinere şi inocente în patul meu.

– Dar nu e aşa de tânără, domnule. În curând împlineşte douăzeci de ani. S-a... păstrat, ca să spun aşa, pentru un bărbat special.

– Serios? Are aproape douăzeci de ani?

Armand îmi oferi din nou zâmbetul acela ciudat, dezvelindu-şi dinţii albi perfecţi.

Oare bărbatul acesta nu avea niciun cusur? Am înghiţit în sec, încercând să nu leşin. Bumbacul cu care îmi era încorsetat pieptul stătea mai să plesnească.

– Deci spui că s-a păstrat, şi cu toate astea e gata să se sacrifice pentru o aventură de-o noapte? O noapte întreagă?

– Da, domnule, e pregătită. Mai mult decât... ăăă... pregătită. Câţi

ani aveţi, domnule, dacă nu vă supăraţi?

– Douăzeci şi opt.

– Haide, Armand, insistă Damien. Trebuie să plecăm.

– Ia-o tu înainte. Vin şi eu mai târziu.

– Să nu te plângi la mine dacă îngerul ăsta te tâlhăreşte.

Ofiţerul cu ochi întunecaţi făcu un gest cu mâna a lehamite, apoi se îndepărtă.

– Cum o cheamă pe sora ta?

Armand îşi puse mâna pe umărul meu din nou, studiindu-mi faţa cu ochii aceia de culoarea Mediteranei în timpul unei furtuni de vară.

Îi simţeam mirosul curat şi proaspăt. Mirosea a mare şi a pere. Mirosea divin. Am făcut un pas înapoi, scăpând de atingerea lui.

– Isabelle, domnule. E un nume spaniol, ori cel puţin aşa spune mama mea... mama noastră. Tatăl nostru nu era de pe aici. Am încercat să-mi controlez vocea pentru a nu-mi da de gol surpriza pe care o simţisem la cât de bine şi de uşor reuşeam să mint. Dar n-aveam de gând să-i spun că numele meu adevărat era Kaitlin, chiar dacă nimeni nu mă striga aşa. Nici că mă născusem în Londra sub un pod pustiu. Şi nici că nu simţeam că aş fi aparţinut de vreun loc anume.

– Şi pe tine cum te cheamă? mă întrebă el cu vocea aceea plăcută precum soarele dimineţii.

– Kit, domnule. Kit Black.

– Păi, tinere Kit Black, atunci spune-i surorii tale să mă întâlnească la două zeci de ceasuri pe înserat. Poţi să faci asta? Îmi scrise adresa unui hotel care se afla într-o zonă bună a oraşului. Presupun că vei veni şi tu?

Mi-am înghiţit nodul din gât.

– Mda, cred că da. O voi conduce ca să fiu convins că e în siguranţă. Eu am alte treburi, domnule, aşa că nu ne vom mai întâlni. Dar dacă vă învoiţi la preţ, aş vrea să mă plătiţi în avans. Ăăăă... adică pe ea... ea vrea asta.

– Bineînţeles.

Am aprobat din cap.

– Perfect, atunci e stabilit.

– Şi spune-i să facă o baie înainte. N-aş vrea să miroasă a mucegai ca tine.

Am simţit cum mă înroşesc toată.

– Desigur, domnule. Va fi curată, cu păr curat, dinţi şi aşa mai departe...

– Kit, mai spune-mi un lucru. Are părul lung?

O, nu! Părul nu-mi ajungea decât până la umeri, dar avea o culoare bălaie frumoasă.

– Păi, nu prea lung, domnule, dar îl poartă cu bucle. Toată lumea spune că e foarte frumos. Bălai, ca al meu.

– Părul tău e bălai? Nici nu-mi dădusem seama, credeam că are culoarea apei de vase murdare.

Armand zâmbi din nou.

Buza lui de sus avea un contur atât de bine definit, cel mai sculptat din câte văzusem vreodată. Iar în bărbie avea o idee de gropiţă. Era cu adevărat devastator de frumos.

– Şi sper că nu bea rom.

– Nu, domnule, n-a băut niciodată nimic.

– A, şi spune-i să nu se dea cu parfum. Nu pot suporta porcăria aia, mă dezgustă.

– Desigur, domnule, îi voi spune.

Îmi zâmbi din nou şi-mi făcu cu ochiul. L-am privit în timp ce se îndepărta. Poate de vină era uniforma pe care o purta, cu toate că mă îndoiam, dar avea un mers atât de senzual încât nici nu mai eram capabilă de vreun gând raţional. L-am privit până când a dispărut pe după un morman de lăzi. Doamne, Dumnezeule, dar era incredibil. Sandrine de care vorbise, oricine ar fi fost, era o femeie extrem de norocoasă.

Şi se pare că aşa era şi imaginara mea soră. Măcar pentru o singură noapte. Pe moment, aproape că uitasem de sabie şi cizme. Am oftat şi aproape mi-am sărit din piele afară când l-am auzit pe Roger în spatele meu.

– Cu cine stăteai de vorbă?

M-am întors şi i-am privit chipul ridat. Pipa îi atârna din gură, iar bandana cu care obişnuia să-şi prindă părul în stil pirateresc îi era strâmbă. Ştiam că se abţinea din greu să nu mă tragă de urechi pentru că nu făcusem cumpărăturile. Roger nu mă mai pedepsea prea des în ultima vreme, mai ales de când crescusem mai înaltă decât el. Era singurul tată pe care-l cunoscusem vreodată. El mă învăţase să citesc şi să socotesc, iar pentru asta îi eram recunoscătoare pe vecie.

– Un bărbat pe care l-am cunoscut. Un francez.

– Şi ce căutai să stai la taclale cu unul ca el? E prea al naibii de frumuşel ca să supravieţuiască mult timp pe aici.

Am oftat cu melancolie.

– Chiar crezi că-i frumos, Roger? Mie mi s-a părut un adevărat mascul puternic.

– Dumnezeule mare, doar n-o fi unul din ăia? Îi plac băieţii?

Marina franceză e plină de ciudaţi de genul ăsta.

– Nu. Mi-am muşcat buza de jos, apoi mi-am luat inima în dinţi şi i-am mărturisit ce făcusem.

Roger a rămas mut, privindu-mă fix.

– N-are nicio legătură cu mama. Va fi numai o noapte şi atât. N-am s-o mai fac niciodată.

– Da, repetă-ţi ţie asta, poate până la urmă o s-o şi crezi.

– Trebuie neapărat să fac o baie, Roger. Mă spăl mult prea rar.

– Păi, la naiba, eu îţi spun chestia asta de ani de zile. Ofiţerul ăsta trebuie să fie un bărbat al naibii de special dacă vrei să faci baie pentru el.

– Şi-mi trebuie o rochie. Bănuiesc că găsesc eu prin dulapul mamei ceva care să mi se potrivească. Parcă ştiam că avea nişte rochii mai vechi care nu-i mai vin, am gândit cu voce tare.

Roger râânji amuzat.

– Ai grijă să nu te vadă Madam Evangeline aranjată toată, că te pune să munceşti întinsă pe spate, în bordel.

Avea dreptate în privinţa asta.

– De ce faci asta, Kit? mă întrebă pe un ton cam trist.

I-am povestit despre planurile mele, despre sabie şi cizme, dar el se mulţumi să-mi râdă în nas.

* * *

Mama dormea când am intrat în camera ei strâmtă, nu cu mult mai mare decât o debara. Madame Evangeline ne îngăduise să rămânem pentru că nu aveam unde să ne ducem în altă parte. În schimb, eu îl ajutam pe Roger şi pe bucătari fără să fiu plătită. Trupul mamei mele era aproape complet răpus de sifilis. Ochii cu cearcăne adânci şi întunecate arătau de parcă i se scufundaseră complet în fundul capului. Cu gura întredeschisă şi pielea atârnându-i de pe oase, arăta ca un schelet. Fusese o frumuseţe de femeie la vremea ei, ba chiar un spion foarte apreciat la un moment dat în timpul unui război francezo-spaniol, sau cel puţin aşa îmi spusese. Se lăuda mereu cu tot felul de lucruri, iar eu habar nu aveam dacă era adevărat. Ba că avusese legături strânse cu Imperiul rusesc, ba chiar cu Papa de la Roma... sincer, nu mă puteam hotărî dacă puteam s-o cred.

Mi-aş fi dorit să-i pot spune despre Armand, nu pentru un sfat, ci mai degrabă pentru o confirmare că nu eram pe punctul de a comite o mare greşeală. Îmi era teamă că aveam să pierd ceva cu mult mai de preţ decât virginitatea în seara aceea. Îmi era teamă că aveam să-mi pierd inima.

Trăisem într-un bordel suficient de mult timp pentru a cunoaşte amănunte despre actul dragostei. Ştiam că avea să mă doară, că avea să se

termine totul foarte repede, apoi că el va grohăi şi se va rostogoli de pe trupul meu pentru a adormi aproape instantaneu. Şi mai ştiam că nu avea să fie plăcut, ori distractiv pentru mine. Nu era niciodată plăcut şi distractiv pentru femei. Auzisem o grămadă de fete vorbind între ele. Spuneau că de obicei femeia trebuia să simuleze extazul, pentru ca bărbatul să se grăbească naibii odată şi să termine mai repede. Nu înţelegeam exact ce însemnau toate acestea, dar măcar aveam o idee vagă. Am auzit-o odată pe una dintre fete jurându-se că timp de douăzeci de ani nu cunoscuse niciodată extazul.

Dar din toate discuţiile acelea pe care le auzisem de-a lungul vremii, măcar ştiam cum să mă feresc de o sarcină nedorită. Nu aveam de gând să am vreun copil, cu toate că nu mă puteam abţine să nu zâmbesc când mă gândeam la un bebeluş frumos ca ofiţerul meu francez. Mi se părea ceva sublim ca o femeie care era pregătită pentru aşa ceva să aibă un bebeluş pe care să-l iubească mai mult decât pe propria-i viaţă. Chiar şi Anne Bonny avusese un copil după ce devenise pirat. Poate aveam să am şi eu unul după ce-mi îndeplineam visul de-a avea propria mea corabie.

Trebuia să recunosc că pentru o fată crescută într-un bordel, ştiam destul de puţine despre actul dragostei în sine. Oricum, după seara aceea aveam să ştiu exact de ce veneau toate valurile acelea de bărbaţi la bordel pentru a-şi cheltui şi ultimii bănuţi. Iar cel care avea să mă înveţe era elegant, curat, mirosea bine, era educat şi mai frumos decât îngerii pictaţi în biserica din deal.

A trebuit să răscolesc puţin prin dulapul cu haine al mamei, dar până la urmă am găsit o rochie care mi se potrivea. Mirosea puţin a stătut, dar era curată şi nu era pătată cu vin. Îmi era puţin cam mare la decolteu, din moment ce mama avea sânii mult mai mari decât ai mei, dar cu ajutorul unui şiret am mai strâns-o puţin. Roger m-a ajutat să-mi car apă pentru baie, apoi m-a lăsat singură să-mi văd de ale mele.

Am păşit în cada de lemn şi m-am afundat în apa fierbinte până la gât. Era o senzaţie minunată. Atât de minunată încât îmi doream să o pot face în fiecare zi. Am rămas acolo până când s-a răcit apa, apoi m-am şters bine cu un prosop gros pe care-l primisem tot de la Roger. Pielea îmi era la fel de roz ca cea a unui miel nou născut. În schimb, apa din cadă era cenuşie. M-am privit în oglinda crăpată şi am rămas fascinată de felul în care mi se uscase părul în şuviţe ondulate de culoarea fânului bine uscat. Pielea îmi era netedă şi proaspătă, albă ca smântâna. Jegul de sub unghiile de la mâini nu-mi dispăruse total, aşa că m-am străduit să le curăţ mai bine cu vârful cuţitului lui Roger.

Chiar după ce am terminat să mă îmbrac, Roger a bătut la uşă şi a

intrat. Îmi îndesasem picioarele într-o pereche de pantofi prea mici ai mamei, dar nu prea ştiam cum să-mi leg şireturile de piele în jurul gleznei. Rochia îmi era puţin cam scurtă, dar altceva mai bun nu aveam.

A făcut ochii mari şi m-a privit fix.

– Dumnezeule, Kit. Uită-te la tine. Eşti foarte frumoasă... aproape că nici nu-mi vine să cred.

Am simţit că roşesc până la rădăcina părului.

– Chiar crezi asta, Roger? Chiar sunt frumoasă?

– *Aye*, fetişcano! Toţi bărbaţii or să cadă-n nas când te-or vedea pe stradă. Eşti sigură că vrei cu adevărat să faci asta?

– Vreau cizmele, Roger. Cizme noi, din piele bună. Şi vreau sabia.

Nu i-am spus că-mi doream din tot sufletul să-l revăd pe Armand. Dar mi-o doream. Nu mă putusem gândi decât la el în tot timpul cât îmi făcusem baie şi mă îmbrăcasem. Mă gândisem la părul şi la ochii lui, la trupul acela musculos şi ferm. Ardeam de dorinţă să fiu atinsă. Numai de el. Îmi doream mâinile acelea elegante şi curate pe trupul meu. Îmi doream să-i simt buzele pline pe ale mele. Ar fi trebuit să mă ruşinez de gândurile mele, dar nu simţeam nici urmă de ruşine.

– Te conduc eu până acolo, s-a oferit Roger.

– Pot să mă descurc şi singură.

– N-o să ajungi niciodată arătând aşa, Kit. Să nu mai aud niciun comentariu. Te conduc şi gata. Strecoară-te pe uşa din spate să nu te vadă Madam Evangeline. Şi pune-ţi un şal pe cap.

* * *

Inima îmi bătea cu putere în timp ce urcam scările către camera lui. Proprietăreasa hotelului mă privise ca pe o varză murată scoasă din gunoi. Mi-aş fi dorit să-i pot da un brânci, dar mi-am păstrat calmul, pretinzând că eram o mare doamnă.

– Ai grijă să nu faci prea mare gălăgie, mi-a spus cu mâinile pe şoldurile imense. Respiraţia îi mirosea a usturoi şi vin. Am clienţi care plătesc bani buni şi nu vreau să-i deranjezi.

– Bănuiesc că şi domnul pe care-l vizitez plăteşte acelasi preţ.

– Normal că plăteşte, mi-a răspuns dispreţuitor.

– Atunci putem face ce vrem, cotoroanţo, i-am întors-o cu voce joasă. Pun pariu c-ai da orice să fii în locul meu.

I-am întors spatele şi-am urcat scările cu toată graţia de care eram capabilă, ca cea mai mare doamnă pe care avea s-o vadă vreodată. Doar că pantofii prea mici îmi făcuseră băşici la călcâie şi mă usturau de-mi ieşeau ochii. Am auzit-o pufnind iritată în spatele meu, în timp ce ciocăneam la

uşă, cu inima mai să-mi spargă pieptul în ciuda îndrăznelii pe care încercasem să o afişez.

Armand tocmai ieşise din baie. Am rămas cu gura căscată când a deschis uşa. Apa îi şiroia pe trup, goliciunea fiindu-i ascunsă numai de un prosop moale înfăşurat în jurul taliei. Dacă în uniformă arăta incredibil, pe jumătate dezbrăcat şi ud era de-a dreptul irezistibil. Îmi tăia respiraţia.

– Isabelle? mă întrebă, măsurându-mă din cap şi până în picioare. Sunt douăzeci şi unu de ceasuri?

– Aţi spus douăzeci, domnule. Cel puţin aşa mi-a spus... ăăă... Kit, fratele meu. Am ajuns la timp.

Mi-a zâmbit şi m-a invitat înăuntru.

– Îmi pare rău, tocmai am ieşit din baie. Intenţionam să te primesc cu haine pe mine.

– Nicio problemă, domnule. Oricum ar fi trebuit să le scoateţi, sau cel puţin aşa bănuiesc.

Am răsucit vârful şalului în mâini, trădându-mi nervozitatea. Mă privea într-un mod ciudat. Mi-am strâns şalul mai bine în jurul umerilor, încercând să nu-i privesc pieptul sculptat. Mai văzusem bărbaţi dezbrăcaţi la bordel, dar nu mai văzusem niciodată unul atât de bine clădit.

– Sper că nu v-am produs vreo dezamăgire, domnule.

– Dezamăgire?

Râse încetişor. Nu, nicidecum. De fapt, eşti chiar mai frumoasă decât îmi imaginasem. Eşti foarte înaltă. Nu cred că am mai fost cu... pardon, cunoscut o femeie atât de înaltă ca tine.

Inima mi s-a oprit.

– Sunt prea înaltă?

– A, nu, nici vorbă! Eşti perfectă.

Respiram cu foarte mare greutate acum. Mirosul acela al lui... curat şi proaspăt ca aerul dimineţii în pădure. Mi-aş fi dorit să-l pot sorbi, să-i ling apa care i se prelingea pe umerii laţi, să-i ating pieptul sculptat. Am remarcat că nu era păros ca toţi ceilalţi bărbaţi pe care-i văzusem la bordel. Unii arătau ca nişte maimuţe.

– Vrei puţin vin? îmi indică el o carafă care se afla pe masă. Te va ajuta să te relaxezi.

– Nu, mulţumesc, domnule. Nu obişnuiesc să beau. Dar mi-ar place să-mi plătiţi banii înainte. Vreau să-i pun bine.

M-am simţit ca o idioată când am spus asta, dar acesta era adevăratul motiv pentru care mă aflam acolo. Şi apoi mă temeam că mintea avea să-mi devină prea ameţită ca să mă mai pot gândi la altceva.

– Desigur. Îmi zâmbi seducător. Trei monede de aur?

– Nu, domnule, numai două.

Armand aprobă cu o înclinare a capului şi se îndreptă cu mersul acela magnific al lui către dulap, de unde scoase o pungă plină cu bani. Băgă mâna înăuntru şi scoase două monede de aur, pe care mi le oferi tot cu zâmbetul pe buze. Dumnezeule, oare cum era să ai atât de mulţi bani? *Lasă,* mi-am spus, *că într-o bună zi o să am şi eu lăzi pline cu aur.* Am cântărit banii în palmă şi am oftat. N-am mers atât de departe încât să-i încerc cu dinţii pentru a mă convinge că era aur pur.

– Te grăbeşti? M-am învoit la preţ pentru o noapte întreagă.

Am înclinat din cap.

– Ştiu, domnule. Nu mă grăbesc.

Speram să nu se aştepte ca eu să încep totul. Habar nu aveam ce trebuia să fac. Bănuiam că ar fi trebuit să-l sărut. Cam aşa începeau fetele de la bordel. Apoi urma o rundă de ciupituri şi gâdilături. Văzusem cum bărbaţii îşi vârau limba în gura fetelor şi mi se păruse întotdeauna extrem de scârbos. Numai ideea îmi producea greaţă, dar cu acest bărbat... Poate că nu mi-ar fi scârbă dacă şi-ar atinge limba de a mea, poate ar fi chiar plăcut. Delicios, chiar. Am tresărit când l-am simţit păşind în spatele meu, întrebându-mă dacă-mi ghicise gândurile.

Degetele lui mi-au atins umerii.

– Pot să-ţi iau şalul? E destul de cald aici. Dacă ţi-e frig, pot aprinde focul.

– Nu, domnule, mulţumesc. Nu mi-e frig, i-am răspuns în timp ce-mi dădeam jos şalul.

Ochii lui coborâră pe sânii mei şi brusc mi-am dorit să-mi fi pus un sutien. După părerea mea, mi-ar fi scos mai mult talia în evidenţă. Armand îmi zâmbi din nou.

– Arăt suficient de frumoasă, domnule?

Începeam să mă îngrijorez, din moment ce nu-mi spunea nimic, ci doar mă privea ciudat pe sub sprâncene.

– Eşti foarte frumoasă. Un adevărat înger, exact aşa cum ştiam că ai să fii.

Mi-am înghiţit nodul din gât.

– Mulţumesc, domnule. Trebuie să vă mărturisesc că nu prea ştiu ce trebuie să fac. Nu ştiu cum să încep...

Într-un fel era adevărat, cu toate că ştiam exact ce doream să fac. Să-mi urmez inima şi instinctele, dar nu eram convinsă dacă aşa se proceda într-o asemenea situaţie. Îmi doream să-i ating pieptul pentru a vedea dacă era la fel de puternic şi ud precum părea. Am inspirat adânc şi am întins mâna, aşezând-o pe curbura muşchiului pectoral, chiar deasupra

inimii lui. Mi s-a părut că-i puteam simţi zvâcnirea sângelui prin vene sub degetele mele. I-am urmărit linia sternului, apoi abdomenul, până am ajuns la prosopul din jurul taliei. Pielea îi era fierbinte, catifelată, proaspătă. Puteam vedea conturul bărbăţiei lui prin prosopul umed, ceea ce m-a făcut să zâmbesc. Îmi doream să pot chicoti. Apoi am simţit cum mă cuprinde panica.

Armand a inspirat adânc, apoi mi-a luat mâna şi a dus-o la buze. Mi-a sărutat vârfurile degetelor. Gestul lui m-a surprins.

– Cred că ştii foarte bine ce trebuie să faci. Dar nu înainte de-a începe să mi te adresezi pe nume. Mă cheamă Armand. Armand Dupuis. Şi nu-ţi mai face griji, avem tot timpul din lume la dispoziţie. O noapte întreagă.

Am încuviinţat din cap, cu toate că dintr-o dată o noapte întreagă nu mi se mai părea un timp atât de îndelungat. Nu mai era suficient…

– Dacă aşa doriţi, domnule... Armand.

– Da, îmi doresc asta foarte mult. Mă privi în ochi, iar eu am fost din nou sedusă de culoarea incredibilă a ochilor lui conturaţi de genele dese şi lungi.

Mi-am umezit buzele cu limba, experimentând din nou senzaţia aceea ciudată care pleca din zona sânilor şi se oprea undeva între picioare, o inexplicabilă senzaţie de încordare, de parcă mi-aş fi dorit să-mi sar din piele afară pentru că simţeam că nu mai încapeam în ea.

M-a tras înspre el, iar eu am suspinat uşor când usturimea băşicilor de la călcâie m-a readus cu picioarele pe pământ.

– Te simţi bine? Să-mi spui dacă ai impresia că te forţez în vreun fel.

– A, nu. Mă dor picioarele din cauza pantofilor care-mi sunt prea mici. Pot să-i dau jos?

El zâmbi şi mă conduse la pat. M-am aplecat să-mi scot pantofii, dar m-a oprit. M-a aşezat cu blândeţe pe pat, apoi s-a lăsat pe un genunchi în faţa mea şi a început să-mi desfacă şireturile de piele din jurul gleznelor. Era un gest şocant de intim, iar eu îi simţeam degetele calde şi lungi înfăşurate în jurul gleznei.

– Probabil că te dor foarte tare, spuse, atingându-mi cu blândeţe băşicile.

– M-am obişnuit. Toţi pantofii mei îmi sunt prea mici, domnule. Până acum un an mergeam mai mult desculţă, dar am călcat într-un cui şi mi s-a infectat tot piciorul. Am fost norocoasă că nu mi-am pierdut... M-am oprit brusc. Îmi pare rău, domnule. M-a luat gura pe dinainte.

Armand clătină din cap, ca şi cum nu şi-ar fi putut imagina cum

era să fii atât de sărac. Iar eu nu eram nici măcar pe jumătate la fel de săracă ca alţii. Măcar aveam un acoperiş deasupra capului şi o farfurie cu mâncare. Nu-mi doream să văd milă în ochii lui frumoşi. Pasiunea şi dorinţa erau mult mai uşor de acceptat.

– Oricum, nu contează. Mâine îmi voi cumpăra cizme noi.

Armand aproape tresări la cuvintele mele. Se aşeză pe ambii genunchi între picioarele mele. Ne aflam chiar faţă în faţă, foarte aproape unul de celălalt. Îmi luă faţa în mâini. Îi puteam simţi atingerea degetelor până pe urechi, în timp ce degetele mari se aflau pe gâtul meu. Mă trase spre el şi mă sărută. Un sărut aproape cast şi foarte dulce, dar care m-a vrăjit. L-am simţit până în adâncul sufletului. Îi simţeam mirosul părului şi a pielii. Mirosea a săpun proaspăt şi a lămâi, iar gura lui era delicioasă. Fierbinte şi cumva condimentată şi dulce precum ghimbirul caramelizat pe care mi-l dăruise Roger de ziua mea. Am aşteptat cu nerăbdare ca limba lui să-mi invadeze gura. Am închis ochii şi m-am rugat să se întâmple.

– Eşti sigură că asta vrei, Kita? mi-a şoptit pe buze.

– Da, oh, da. Sunt sigură.

– Mă simt atât de bine cu tine, dar vreau să-ţi doreşti şi tu asta. Vreau să mă doreşti şi tu aşa cum te doresc eu pe tine.

Vocea îi suna oarecum răguşită, extrem de senzuală, iar tonul lui căpătase o notă la care nici nu-mi doream să mă gândesc prea tare. Chiar îmi spusese Kita cu adevărat, ori începusem să am halucinaţii din cauza acestui bărbat halucinant? Oricum, nu-mi mai păsa. Probabil nu reuşisem să-l păcălesc deloc cu deghizarea mea. Văzuse direct prin ea tot ce era de văzut. Şi probabil ştia că eram deja pe jumătate îndrăgostită de el. Bănuiam că era obişnuit cu asta.

– Dar te doresc. Nu mă pot gândi la nimeni altcineva cu care aş prefera să fiu acum în afară de tine.

I-am zâmbit şi i-am atins obrazul proaspăt bărbierit.

– Am să te învăţ tot ceea ce trebuie să ştii. Sper să mă pot controla şi să o iau încet... a trecut foarte mult timp de când am fost cu o femeie.

I-am simţit mâinile la corsetul rochiei mele. A desfăcut şireturile şi l-a desprins de pe materialul fustei. L-am ajutat să mi-l scoată peste cap. Mi-a privit sânii prin materialul transparent al furoului cu o expresie atât de serioasă încât m-a făcut să zâmbesc. Exact aceeaşi expresie pe care o avea câinele lui Roger când aştepta să-i dea bucătarul porţia lui de supă de oase. Sfârcurile mi s-au întărit, extrem de vizibile prin materialul transparent. Dar nu-mi era ruşine, devenisem numai foarte conştientă de puterea femininităţii mele. Era minunat. Şi când mă gândeam că mi-o interzisesem atât de mult timp. Eram surprinsă de expresia pe care o

vedeam pe faţa lui Armand... semăna cu aceeaşi dorinţă nemărginită pe care o simţeam şi eu.

– Eşti atât de frumoasă, Kita, îmi şopti şi mă trase spre el pentru încă un sărut.

De data aceasta îşi folosi şi limba. În mintea mea am asociat mişcările pe care le făcea în jurul limbii mele cu cele ale unei săbii în luptă. Împungând. Atacând. Eschivând. Invitându-mă şi pe mine să fac la fel. Trupul meu era apăsat pe al lui, pieptul lui cald încălzindu-mă precum o sobă de teracotă. Mă încingea. Am fost surprinsă să-mi aud propriile suspine. Când mâna lui a început să-mi mângâie sânii prin materialul subţire al furoului, suspinele s-au transformat în gemete prelungi. Şi apoi, ca prin minune, m-a dezbrăcat de restul hainelor.

– Eşti splendidă... perfectă, spuse în timp ce-mi acoperea trupul cu sărutări.

M-a întins pe pat, sărutându-mi faţa, umerii, sânii. Părea că trecuseră ore întregi de când mă aflam în braţele lui. M-a rugat să nu-l ating deloc. Dorea să-mi ofere cât mai multă plăcere. Trecuse prea mult timp de când numai iubise o femeie, iar atingerea mea avea să-i provoace ceva la care s-a referit ca la o explozie. I-am spus că şi eu mă simţeam de parcă aş fi putut lua foc în orice moment. Mi-a răspuns că asta era foarte bine şi apoi a râs cu râsul acela senzual al lui. Şi-a îngropat faţa între sânii mei, apoi a coborât şi a început să-mi exploreze buricul cu limba. Mâna lui s-a strecurat între picioarele mele care tremurau incontrolabil. Eram foarte umedă acolo, dar el a spus că era bine. Perfect, chiar. Mi-a spus că eram pregătită, că era foarte fericit că-l doream.

Îl doream mai mult decât îmi doream propria răsuflare. Cum să descriu oare ce simţeam? Nu cred că există cuvinte. Era minunat, perfect. De parcă îmi curgea miere prin vene. Patul nici nu mai exista, pluteam undeva suspendată pe nori pufoşi, pe puf fin de gâscă. Apoi m-a atins acolo jos, iar eu am tremurat de plăcere, am suspinat şi am gemut. M-a sărutat, gemând în gura mea de parcă simţea plăcere prin plăcerea mea. Mi-a zâmbit şi mi-a spus că în curând aveam să ştiu ce însemna explozia supremă. L-am întrebat dacă el explodase deja. A râs.

– În curând, Kita... în curând...

I-am spus că eram o stea în paradis, arzând numai pentru el. Numai pentru el. Şi chiar asta simţeam. Mă dezintegram precum un milion de puncte mici de lumină, de pură şi orbitoare strălucire. Cred că mi-am găsit sufletul în momentul acela, de parcă habar nu avusesem cine eram până atunci. Nu voi uita acea noapte niciodată. Era minunat şi devastator. Speram să fie la fel de halucinant şi pentru el. Şi speram ca acea seară să

nu fie începutul şi sfârşitul nostru. Mă îndrăgostisem definitiv şi irecuperabil. Îl iubeam cu adevărat, ştiam asta cu certitudine. O acceptam, o primeam cu braţele deschise. Nu-l cunoşteam deloc şi cu toate astea îl cunoşteam mai bine ca oricine. Simţeam că eram destinaţi unul pentru celălalt, de parcă trupurile noastre erau menite să fie înlănţuite în acea îmbrăţişare lichidă şi fierbinte, în acea armonie strălucitoare.

L-am iubit chiar şi când mi-a provocat durerea, când trupul lui a pătruns în al meu. El mi-a alinat durerea cu mici muşcături urmate de dezmierdări cu limba lui catifelată pe gât, pe umeri, apoi cu săruturi pătimaşe pe buze. Limba lui s-a afundat cu voluptate în gura mea. Ştiam că se abţine pe cât de mult posibil. Şi ştiam că ţine cont de durerea mea şi de faptul că nu aveam nici măcar o idee de experienţă în ale dragostei. Când a ajuns la final, la acea explozie de lumină prin care trecusem şi eu, l-am privit cu ochii larg deschişi. Am sorbit fiecare expresie oglindită pe chipul lui frumos... agonia, triumful, pacea. L-am îmbrăţişat tandru în timp ce tremura şi gemea, îngropându-mi mâinile în părul lui moale şi parfumat. S-a prăbuşit peste mine, ascuzându-şi faţa după gâtul meu, imobilizându-mă complet sub trupul lui.

– *Mon Dieu*, Kita, a şoptit. *Mon Dieu*...

Mă aşteptam să adoarmă, dar nici gând de aşa ceva. Şi-a ridicat capul şi mi-a zâmbit satisfăcut. Părul îi era în dezordine, pleoaplele grele. Arăta atât de incredibil de frumos încât mi-a venit să plâng.

– Poţi să mai faci asta o dată? l-am întrebat în timp ce-i desfăceam panglica neagră pentru a-i elibera părul din stânsoarea ei. Şuviţele mătăsoase i se revărsară pe umeri. Avea părul aproape la fel de lung ca şi al meu. Mi-am înfipt cu voluptate mâinile în moliciunea aceea parfumată.

– Poţi? am repetat.

A râs cu hohote şi mi-a răspuns că ar fi extrem de posibil. Am simţit cum bărbăţia lui revenea la viaţă înlăuntrul meu. A doua oară a fost chiar extraordinar. De data aceasta mi-a permis să-l ating unde şi cum îmi doream, m-a permis să-i explorez minunăţiile trupului acela ferm şi puternic. Iar eu am făcut-o încetişor-încetişor. I-am iubit fiecare părticică de corp.

Ceva mai târziu, odată ce amândoi ne-am declarat satisfăcuţi pe deplin şi complet epuizaţi, ne odihneam unul în braţele celuilalt. Armand îşi înfăşurase braţele în jurul spatelui şi taliei mele, capul meu se odihnea pe umărul lui. Mă durea puţin pe ici pe colo, dar nu-mi păsa. Mă simţeam atât de fericită şi completă. Nu mă mai simţisem în felul acela niciodată, nici măcar după ce mâncasem toate dulciurile la care poftisem. Fusesem un elev foarte silitor. Eram pupila lui docilă şi, speram eu, destul de

talentată şi pricepută.

– Unde te-ai născut? l-am întrebat, căscând mai să-mi rup fălcile.

– În Marsilia.

– Şi cum de-ai ajuns în Marina franceză?

– Tatăl meu e marchiz, iar fratele meu mai mare va moşteni titlul şi averea. Aşa că trebuie să-mi clădesc un viitor şi o carieră prin propriile mele puteri. Şi ador marea. Se juca cu părul meu în timp ce vorbea, dar am simţit o undă de regret în vocea lui.

Nu prea înţelegeam regulile referitoare la moşteniri, dar ştiam că şi tatăl meu alesese marea tot pentru acelaşi motiv. Sau cel puţin aşa mi se spusese.

– Mă bucur foarte mult că ai ajuns aici în Ajaccio, Armand Dupuis.

– Şi eu mă bucur, îmi răspunse pe un ton cam visător. Dar va trebui să plec săptămâna viitoare. Vom naviga timp de opt luni, apoi ne vom întoarce în Franţa.

– Ah, am răspuns încetişor.

– Mă voi căsători, continuă pe un ton trist de data aceasta. Cu Sandrine. Căsătoria noastră a fost aranjată încă de când eram copii.

– E frumoasă?

– Nu ştiu. N-am mai văzut-o de când avea opt ani. Tot ce-mi amintesc e că avea păr negru şi ochi închişi la culoare. Bănuiesc că nu s-a schimbat prea mult. Era foarte delicată. Avea un aer elegant. A fost crescută şi educată într-o mănăstire. E puţin mai mare decât tine.

Am întors capul să-l privesc.

– Deci n-o iubeşti?

Pe buzele lui apăru o umbră de zâmbet.

– Nici măcar n-o cunosc, dar aşa trebuie să fie. Are o zestre foarte bună. Aş putea părăsi viaţa pe mare dacă vreau. Vom avea din ce trăi.

– Şi chiar îţi doreşti să părăseşti marea?

– Câteodată, da. Cu toate că nu mă pot gândi la ceva mai plăcut decât mirosul mării. Mi se pare greu să mă obişnuiesc cu viaţa pe uscat.

– Eu nu mă pot gândi la ceva mai grozav decât viaţa pe mare.

I-am povestit despre tatăl meu, despre cum ajunsese pirat. Mi-a zâmbit indulgent ca unui copil neastâmpărat. M-a iritat puţin.

– Vreau să-ţi fac o propunere. Crezi că mă poţi asculta cu toată seriozitatea? S-a ridicat într-un cot, trasându-mi linii imaginare cu degetul pe stomac. Îţi pot oferi *carte blanche*. Ştii ce înseamnă asta, Kita?

– Nu, am clătinat din cap.

– Vino cu mine în Franţa, săptămâna viitoare. Îţi voi aranja o casă

care va fi numai a ta. Vei avea tot ce-ţi doreşti. Rochii scumpe, o trăsură, servitori. Am suficienţi bani cât să-mi pot permite asta.

L-am fixat cu privirea.

– Cu alte cuvinte m-ai întreţine?

Îmi bătea inima mai să-mi spargă pieptul. Mai auzisem despre chestia asta şi înainte. Despre domni eleganţi, bogaţi şi fini, care-şi întreţineau amantele cu permisiunea soţiilor lor.

– Cu banii şi sub nasul Sandrinei?

Măcar a avut bunul simţ să pară o idee ruşinat.

– Ţi-am spus că mă căsătoresc cu ea din obligaţie. Sunt legat de ea printr-o înţelegere de onoare, dar va înţelege că nu-i pot fi soţ cu adevărat.

Am încercat să-mi imaginez cum ar fi putut fi. Să-l am lângă mine măcar din când în când. Apoi mi-am imaginat cum m-aş fi simţit să trebuiască să-l împart cu o altă femeie.

– Nu mă interesează să fiu întreţinută. N-am de gând să devin o stricată.

Expresia i s-a întunecat.

– Şi atunci ce cauţi aici în patul meu, Kit Black?

De data asta am roşit eu ruşinată.

– Nu mă înţelege greşit, n-am insinuat că ai fi o stricată. Pentru numele lui Dumnezeu, cum ar putea o virgină să fie o stricată? se grăbi să adauge, încruntându-se puţin şi fiind de-a dreptul încurcat. Şi ştiu cu certitudine că eşti virgină pentru că am simţit-o.

– Am fost virgină, am precizat.

– Da, ai fost, spuse cu voce joasă. Şi eşti la fel de superbă. Îmi atinse un sân. Degetele lui îmi pârjoliră pielea.

M-am tras înapoi.

– Deci ai obiceiul să dezvirginezi tinere fete?

– Nu, bineînţeles că nu. Cu tine a fost altfel decât cu orice altă femeie. Şi în plus e sânge pe cearceaf. Kita, te rog.

M-am ridicat în şezut, înfăşurând, ca un scut, cearceaful în jurul meu. Am evitat braţul pe care l-a întins după mine chiar în ultimul moment. Îl lăsasem complet dezvelit şi era gol puşcă, dar asta nu părea să-l deranjeze. Bineînţeles că aproape am ameţit la vederea trupului bronzat şi vânos în contrast cu aşternuturile albe ca laptele, dar mi-am spus că fusesem insultată şi prin urmare era normal să fiu supărată. Adevărul era că mă simţeam destul de flatată de interesul lui. După ce mă avusese deja de două ori, nutrea suficiente sentimente pentru mine pentru a-mi oferi *carte blanche*. O casă numai a mea, o trăsură şi servitori. Era drăguţ să ştiu că dacă aş fi avut apucăturile mamei mele n-aş fi terminat-o ca ea. Mă rog,

m-aş fi apropiat foarte mult de statutul ei, numai că la un nivel ceva mai ridicat. O prostituată rămânea tot o prostituată.

Şi dacă aş fi avut copii? Ce-ar fi devenit? Bastarzi ca mine? Copii lui Sandrine i-ar fi purtat numele lui Armand. Şi ce se întâmpla când îmbătrâneam, ori deveneam neatractivă? Mă arunca în stradă? Da, probabil că asta ar fi făcut. Nu, mulţumesc. Nu aveam de gând să depind de un bărbat în felul acesta. Şi nu aveam să-i iau banii acestui bărbat. Nici acum, nici altă dată. Comisesem o greşeală îngrozitoare.

M-am dat jos din pat şi-am început să-mi caut hainele, încercând să par cât mai demnă. Aveam să-i înapoiez banii ăia nenorociţi. La naiba cu cizmele mele noi şi cu sabia. Nu era o cine ştie ce pierdere. Şi oricum, îmi făcuse favoarea să-mi satisfacă curiozitatea. O, Doamne, mi-o satisfăcuse, şi încă cu vârf şi îndesat. Ştiam că nu voi mai întâlni niciodată un bărbat care să se poată compara măcar puţin cu el.

– Kita, vino înapoi în pat, mă rugă cu voce moale.

– Nu cred.

– Am avut o înţelegere, iar eu m-am ţinut de cuvânt.

– *Aye*, aşa ai făcut. Numai că eu n-am nevoie de banii tăi.

Mi-am găsit furoul pe jos, acolo unde-l aruncase el, şi mi l-am tras peste cap, apoi mi-am pus rochia. Nu-mi găseam corsetul, dar la nevoie mă puteam întoarce acasă înfăşurată în şal.

– Şi să n-ai impresia că eşti atât de minunat, Armand Dupuis. Nu eşti deloc. De fapt, dacă stau să mă gândesc bine, eşti puţin cam bătrân pentru mine.

– Serios?

– Da. O compătimesc pe Sandrine a ta.

– Ce faci?

Devenise acum de-a dreptul îngrijorat. Se ridică gol din pat şi păşi până la scaunul unde-şi avea hainele.

Nu, de fapt nu păşea pur şi simplu. Mersul lui semăna mai mult cu cel al unei feline care dădea târcoale prăzii. Cum putea cineva să pară la fel de impunător în pielea goală, cum fusese îmbrăcat în uniforma aceea magnifică? Cum putea emana aceeaşi eleganţă regală, aceeaşi mândrie arogantă? Dumnezeule, era splendid. L-am privit vrăjită, inima bătându-mi dureros în piept.

Armand îşi trase pe el la repezeală un halat din mătase verde ca jadul cu litere chinezeşti. Bănuiam că-l alesese pentru că-i scotea ochii în evidenţă, care acum păreau şi mai verzi.

– N-am nevoie de banii tăi, am repetat. Mama e oricum pe moarte, n-o mai duce mult. Şi după ce moare, am de gând să mă îmbarc pe o

corabie şi să-mi încep viaţa pe mare.

– Doar nu vorbeşti serios. O să revii la deghizarea aceea ridicolă şi-ai să pleci pe mare pretinzând că eşti bărbat? Râse cu poftă, de parcă tocmai auzise o glumă bună.

– Te urăsc pentru că râzi de mine. Nu mi se pare nimic amuzant. Eşti primul om care şi-a dat seama de deghizarea mea. Primul, Armand Dupuis. Sunt mai înaltă decât marea majoritate a bărbaţilor şi la fel de isteaţă. Ştiu să-mi îngroş vocea şi să mânuiesc o sabie. Ştiu să citesc şi să socotesc, pot citi orice fel de hartă. Ştiu totul despre stele şi schimbările vremii. M-a învăţat Roger. Sunt o elevă extrem de silitoare, pot învăţa cum să fiu un pirat la fel de bun precum tatăl meu. Şi să mă ia naiba dacă n-am s-o fac. Într-o bună zi voi avea mai mult aur decât mi-ai putea oferi tu într-o viaţă întreagă.

Armand clătină din cap, iar eu mi-am dorit să-i pot trage un pumn în nasul acela elegant. În schimb, m-am întors şi i-am luat sabia pe care o sprijinise într-un colţ al camerei.

– Pot să mă duelez cu tine chiar acum.

Oftă şi îşi ridică mâinile în semn de capitulare.

– Nu-i nevoie, te cred pe cuvânt. Măcar ia banii.

– Nu-i vreau.

– Ai spus că ai nevoie de cizme noi. Vreau să ţi le poţi cumpăra.

– Nu vreau nimic de la tine.

– Ah, dar ai deja ceva de la mine.

– Ce?

– Inima şi dorinţa mea nemuritoare, draga mea domniţă pirat.

Am aruncat cu cei doi bani de aur în el, apoi cu sabia. S-a ferit, dar mi s-a părut că lama sabiei l-a zgâriat pe faţă. Am ieşit pe uşă afară şi i-am trântit-o în nasul elegant. Eram îngrijorată şi mi-aş fi dorit să mă pot întoarce pentru a vedea dacă îl rănisem cu adevărat. Dar nu m-am întors.

Am mers acasă desculţă, plângând în hohote tot drumul. Mă dureau tălpile de la pietrele ascuţite şi mă durea puţin şi între picioare. Îmi era ruşine şi mă simţeam foarte tristă şi dezgustată. Doamne, Dumnezeule, dacă-i scosesem un ochi cu sabia? Nu-mi aminteam să mai fi plâns vreodată atât de mult.

Când am intrat pe fereastra camerei lui Roger, l-am găsit aşteptându-mă cu o faţă lungă. Am ştiut imediat că murise mama. Nu crezusem niciodată că aş fi putut plânge la moartea mamei. Mereu am crezut că moartea ei avea să mi se pară mai mult o eliberare. Suferise mult prea mult. Dar am plâns. Am plâns cu hohote care-mi răneau gâtul până când am simţit că mă dor coastele. Am plâns până când n-am mai avut

lacrimi.

Mama zăcea nemişcată şi slabă ca un schelet pe pat, atât de diferită de femeia veselă şi frumoasă care fusese odată. Ţinea ceva strâns într-un pumn. A trebuit să-i descleştez degetele ca să i-l pot lua din mână. Un medalion pe un şiret de piele. L-am privit cu atenţie. O lună care înfăţişa faţa unui bărbat. O faţă zâmbitoare. Nu-l mai văzusem niciodată, habar n-aveam de unde apăruse. I l-am arătat lui Roger, care mi-a spus că-i aparţinuse tatălui meu.

Am acoperit-o pe mama cu o pătură şi m-am întors împreună cu Roger în camera lui. Încă mă mai gândeam la Armand, întrebându-mă dacă-i scosesem ochiul cu sabia. Ca să fiu sinceră, o mare parte a tristeţii mele se datora faptului că ştiam că nu aveam să-l mai văd niciodată. Mă întrebam dacă voi putea să-i port mereu imaginea în mintea şi inima mea. Dacă voi mai putea să-mi imaginez chipul acela frumos în timp ce mă săruta cu pasiune.

– N-avem bani s-o îngropăm. O să fac rost de o barcă şi-o duc în larg, l-am auzit spunând pe Roger ca prin vis. Am discutat despre asta şi mi-a spus că n-ar avea nimic împotrivă, chiar dacă nu prea-i plăcea marea. Oricum, nu merită să ajungă într-o groapă comună.

– *Aye*, Roger. Cred că aşa ar fi cel mai bine.

– Ce s-a întâmplat cu tine, fetişcano? Unde-ţi sunt pantofii?

– I-am lăsat în urmă. M-am aşezat pe un scaun şi mi-am privit tălpile picioarelor. Erau pline de tăieturi şi de zgârieturi, murdare de noroi.

– Dar ţi-ai luat banii, nu-i aşa? Roger mă privi încruntat în timp ce-şi aprindea pipa.

Mi-am muşcat buzele. Nu putusem niciodată să-l mint pe Roger. Nici măcar o singură dată în toată viaţa mea. De câte ori încercasem, mă trimisese la tufele din grădină să-mi aleg singură nuiaua cu care avea să mă bată la fund. Aşa că mă resemnasem şi-i spuneam mereu adevărul, oricât de grav ar fi fost. Mi-am luat inima în dinţi şi i-am spus adevărul, cu vocea răguşită de la atâta plâns. I-am povestit despre oferta lui Armand şi despre cum reacţionasem.

– Multe fete mai răsărite şi mai educate ca tine ar fi acceptat oferta lui fără să se gândească prea mult, îmi spuse Roger după ce ascultă tot ce avusesem să-i spun. Ai putea umbla îmbrăcată în rochii scumpe, cu pălării elegante şi panglici de mătase în păr. Ai avea suficienţi pantofi cât să încalţi o armată.

– N-am de gând să accept aşa ceva.

– *Aye*, ai dreptate. Şi oricum nu cred că va mai fi ceva de capul lui dacă a rămas cu un singur ochi.

Stomacul mi s-a strâns într-un ghemotoc dureros.

– S-ar putea să trimită poliţia după tine.

– Nu cred că ştie unde stau. Nici măcar nu i-am spus. Şi sunt o grămadă de bordeluri în Ajaccio.

– Nu prea multe care găzduiesc un băiat blond şi înalt pe nume Kit Black.

Am oftat.

– Nu-mi pasă. Sper că nu i-am scos ochiul, dar probabil o să rămână cu o ditamai cicatricea ca să-şi aducă aminte de mine. Am auzit că a acostat *Luna Neagră* în port, am schimbat vorba. E adevărat?

– *Aye*, e adevărat. Ce te gândeşti să faci, fetişcano?

– Mă gândesc să mă îmbarc pe ea.

– Cu un căpitan ca Harris Gareth? Dacă a existat vreodată un nenorocit şi jumătate, atunci ăla e Harris Gareth. Nu vei fi niciodată în siguranţă pe corabia lui. E o idee foarte proastă.

– O să mă descurc, Roger. Nu mi se va întâmpla nimic. Am o săptămână la dispoziţie să fac rost de cizme şi de sabie. La nevoie, o să le fur de pe undeva.

– În cazul ăsta, va trebui să mă îmbarc cu tine pe *Luna Neagră*. Nu te pot lăsa singură, fără apărare.

– Eşti prea bătrân, Roger! am strigat după el când s-a ridicat în picioare şi-a ieşit afară din cameră. Şi n-am nevoie de dădacă!

* * *

Trei zile mai târziu, eram ocupată până peste cap cu frecatul oalelor pentru bucătar, când Roger intră val-vârtej în bucătărie.

– A venit cineva să te vadă.

L-am privit fix.

– Cine-ar putea să vrea să mă vadă pe mine?

– Ofiţerul tău francez. Zice că are ceva ce-ţi aparţine.

Inima începu să-mi bată cu putere.

– Dacă mi-a adus pantofii şi corsetul, spune-i să le arunce la gunoi.

– Am încercat să-i spun că nu vrei să-l vezi, dar e foarte insistent, Kit. Vorbeşte despre dezvăluire de secrete, dacă înţelegi exact la ce mă refer.

Mi-a luat foc faţa. Ticălosul! Nenorocitul naibii!

– Unde e?

– L-am lăsat să aştepte pe aleea din spate. Hei, rânji Roger amuzat. I-ai ratat ochiul la fix.

Se întoarse şi ieşi din bucătărie, chicotind în surdină. Toţi bărbaţii erau la fel.

Am inspirat adânc, apoi mi-am făcut curaj şi m-am îndreptat spre uşa din spate. Când am ieşit, Armand stătea cu spatele la mine. Mi-am îngăduit să-i admir trupul fără de cusur, din vârful capului şi până la cizmele lustruite la perfecţie.

– Ai vrut să mă vezi?

Se întoarse cu faţa la mine şi-mi zâmbi, amuzat de cum arătam. Mi-aş fi dorit o pălărie ca s-o pot trage pe ochi. Am încercat să nu mă las iar dusă de val. Mă bucuram să-l văd teafăr. Avea o tăietură la sprânceană care părea că necesitase câteva copci, dar în rest era bine.

– Condoleanţe pentru mama ta, mi se adresă cu voce blândă.

– Mulţumesc. Pentru asta ai venit?

Era foarte greu să nu-mi amintesc senzaţia trupului lui lângă al meu în timp ce-l priveam. Atingerea catifelată a buzelor lui, moliciunea părului lui pe faţa mea. A naibii să fiu dacă nu-l doream din nou. Trupul mă trăda într-un mod absolut mârşav. Dacă vroiam să mă desprind sufleteşte de bărbatul acesta frumos care-mi furase inima, atunci trebuia să fiu mult mai puternică decât mă simţeam.

– Nu, Kita. Ţi-am adus ceva. Şi nu accept în niciun fel să mă refuzi, spuse cu voce fermă, întinzându-mi un pachet învelit în muselină. Desfă-l.

Am clătinat din cap, încercând să nu mă scufund în adâncimile ochilor lui verzi ca jadul. Şi-am încercat să nu-i privesc buzele. Dacă aş fi făcut-o, aş fi fost pierdută pe vecie.

– Ţi-am spus că nu...

– Desfă-l, mi-o reteză el. Insist.

Am desfăcut pachetul, cu inima cât un purice. Înăuntru am găsit o pereche superbă de cizme, făcute la comandă. Miroseau a piele şi a cremă de ghete. Erau la fel de perfect lustruite ca şi ale lui Armand. Era clar că erau noi nouţe, lucrate manual dintr-o piele catifelată, de calitate, cu cusături extrem de fine. Ştiam că-l costaseră cu mult mai mult decât cei doi bani de aur cu care aruncasem în el.

– Nu le pot accepta.

– Ba poţi.

Am clătinat din nou din cap cu încăpăţânare.

– Cum ai ştiut ce măsură port?

Îmi doream din suflet să le încerc, să merg cu ele, să port ceva pe măsura mea cu care să mă simt bine. Ar fi fost incredibil să nu-mi mai calc pe ochi la fiecare pas. Nu mai avusesem niciodată o pereche de pantofi

noi. Armand făcuse asta special pentru mine. Eram copleşită. Iar eu mă purtasem atât de urât cu el. Dar şi propunerea lui fusese îngrozitoare, o adevărată insultă, nu-i aşa?

– Nu le pot duce înapoi. Le-am făcut la comandă. Ţi-am luat încălţări cu mine şi i-am spus cizmarului să le croiască cu un număr mai mare. Încearcă-le.

– Bine, le încerc. Dar să ştii că nu le păstrez.

M-am aşezat pe o ladă goală. Îmi era ruşine că vedea ce ciorapi am... murdari şi plini de găuri. Cizmele mi se potriveau perfect. Mi-au alunecat pe glezne şi în sus pe muşchii gambei fără niciun efort. M-am ridicat în picioare şi l-am privit. Ochi în ochi, gură lângă gură. Vroiam să-mi arunc braţele în jurul gâtului lui şi să-l strâng în braţe. Şi era foarte dificil să nu încep să plâng pentru că nimeni, absolut nimeni în afară de Roger, nu mai fusese drăguţ şi generos cu mine niciodată.

– Vrei să-mi schimb decizia în legătură cu oferta pe care mi-ai făcut-o, nu-i aşa?

– Vreau să te simţi bine, Kita. Şi nu cred că eşti genul de fată care-şi schimbă uşor deciziile odată ce s-a hotărât.

– Păi să ştii că nu mi-o schimb.

Pe faţa lui apăru o expresie îngrijorată.

– Şi totuşi nu te poţi gândi în mod serios să te îmbarci pe *Luna Neagră*. Ştiu că e acostată în port pe undeva. Am auzit tot felul de poveşti despre căpitanul Gareth. A făcut parte din Marina britanică, dar l-au dat afară din cauza cruzimii pentru care a devenit legendar.

– Gareth e corsar. Şi nu se ocupă cu traficul de sclavi.

Aveam să-l omor pe Roger pentru că-i spusese despre planurile mele.

– E o brută. Un pirat, nimic mai mult.

Am ridicat din umeri.

– Pot să-mi port şi singură de grijă. Dacă vreun bărbat se leagă de mine, e ca şi mort.

Armand îşi atinse sprânceana rănită.

– Te cred pe cuvânt. Dar eşti prea frumoasă, îşi vor da seama.

Obrajii mi-au luat foc.

– O să mă descurc. Pot face orice dacă vreau.

– Îmi voi face un milion de griji pentru tine.

– N-ai niciun motiv să te îngrijorezi pentru mine. Nu peste mult timp, vei avea o soţie de care va trebui să ai grijă.

– Da, aşa este. Vroiam să te mai întreb ceva: Crezi că ar exista vreo posibilitate să fi rămas gravidă în noaptea aceea? N-am fost precaut,

aşa cum îmi propusesem.

De data asta am simţit că-mi ia foc tot corpul.

– Nu, sunt sigură.

– Kita, *mon amour*, se poate întâmpla, mai ales când este pentru prima dată. Vreau să ştii că aş avea grijă de...

– Sunt sigură, l-am întrerupt. Ieri mi-a început scurgerea lunară femeiască.

Nu vroiam să-mi spună *iubirea lui*. Nu vroiam. Niciodată.

Părea mai liniştit acum că-l asigurasem că nu rămăsesem grea cu el. Poate chiar era. Nu-mi dădeam seama prea bine, era greu să citesc ceva în ochii aceia misterioşi. Bănuiam că era obişnuit să-şi ascundă emoţiile şi sentimentele, aşa cum erau toţi militarii.

– Mai am ceva pentru tine.

– Nu mai vreau nimic altceva.

– Ah, dar trebuie să accepţi. Nu-mi mai este de folos.

Îşi scoase teaca în care se afla sabia şi mi-o oferi cu totul.

– Nu! Nu-ţi voi lua sabia! Niciodată!

– Dar nu înţelegi? N-o mai pot folosi. Îmi zâmbi seducător. Doar ştii ce spune legenda, nu-i aşa? Noi, marinarii, suntem foarte superstiţioşi.

L-am privit cu suspiciune.

– Ce legendă?

– Dacă un alt bărbat... zâmbi şi privi către sânii mei, apoi reluă. Dacă un alt bărbat reuşeşte să-ţi ia sabia şi te răneşte cu ea, atunci nu mai poţi avea niciodată încredere în propria ta sabie. Te va trăda mereu. N-o mai pot folosi, aş risca oricând să fiu omorât în bătălie.

– Nu-i adevărat. Tu ai inventat asta.

– Ba-i adevărat. Nu te-aş minţi niciodată.

– Atunci e o legendă foarte tâmpită. N-o pot accepta.

– În cazul ăsta, va trebui s-o arunc la gunoi. Păcat... era o moştenire de la bunicul meu.

– Nu se poate s-o arunci!

– Ba o voi arunca.

Am scos sabia din teacă şi-am privit cum strălucea ca aurul în soare. Era o armă foarte bine echilibrată, extrem de frumoasă. Pe mâner avea o inscripţie. AED.

– Ce înseamnă asta?

– Armand Etienne Dupuis.

Am oftat.

– Prea bine, atunci o accept. Îmi pare rău că ţi-am răpit încrederea în sabia ta. Într-o bună zi ţi-o voi returna ca s-o poţi oferi fiului tău.

– Poate voi avea o fiică.

– Poate va avea nevoie de o sabie. Deja simţeam cum mă îneacă lacrimile. Dacă eşti de acord să accepţi şi tu ceva de la mine, atunci voi lua sabia ta şi voi avea grijă de ea.

Armand încuviinţă din cap cu un aer solemn. Am scos medalionul de sub cămaşă şi mi l-am desfăcut de la gât, apoi i l-am pus în palmă.

– A fost al tatălui meu. Acum îţi aparţine, Armand Etienne Dupuis.

Mă privi în ochi şi-mi zâmbi.

– Îl voi purta cu mândrie, Kita. Şi într-o bună zi ţi-l voi returna.

Am încuviinţat şi eu din cap. Bărbia îmi tremura. Nu mă puteam abţine să nu plâng. Of, cât de mult uram asta. Nu-mi doream să mă despart de el, dar nu-mi aparţinea mie. Nu era al meu, îi aparţinea altei femei. Şi nu avea să fie niciodată al meu aşa cum mi-aş fi dorit. Nu aveam de gând să-l împart cu nimeni.

Am băgat sabia la loc în teacă şi m-am îndepărtat de el, purtând cizmele care mă făceau să mă simt de parcă aş fi călcat pe nori. Nu aveam încredere în vocea mea să-mi iau la revedere.

– Kita?

Of, Doamne, Dumnezeule! Nu putea să mă lase naibii în pace? Două lacrimi mi se rostogoliră pe obraji. M-am uitat la el peste umăr. Ochii mei s-au scufundat în privirea lui tristă şi m-am trezit că mă azvârl în braţele lui deschise. Mă ridică de la pământ, îmbrăţişându-mă strâns la pieptul lui. Îi simţeam inima bătându-i sălbatic lângă a mea. Mi-am îngropat faţa în umărul şi gâtul lui, inspirând cu nesaţ, încercând să mă impregnez cu mirosul lui. Părul lui mătăsos îmi atinse obrazul.

– Mulţumesc, am reuşit să-i spun. Eşti un om foarte bun şi decent.

– Gândurile mele nu sunt prea decente în momentul ăsta, îmi răspunse cu voce răguşită. Îi simţeam mâinile puternice masându-mi spatele.

M-am retras înainte să mă sărute. Oh, cât de mult îmi doream să mă sărute. O râvneam din tot sufletul. Să-i simt buzele moi şi catifelate, gustul acela unic. Nu se bărbierise la fel de bine ca în noaptea în care fusesem împreună şi barba lui mă înţepase într-un mod delicios.

– Dacă ne vede cineva, va crede că eşti sărit de pe fix. Toată lumea mă ştie de mascul. Am râs la el printre lacrimi. Trebuie să mă întorc la treabă. Îţi doresc tot binele din lume.

– Şi eu la fel. Mi-aş dori din suflet ca lucrurile să stea altfel, Kita.

Am dat numai din cap.

– Dumnezeu să fie cu tine, Kita, îmi spuse cu voce joasă.

– Şi cu tine, Armand Etienne Dupuis. Şi *cu tine, iubirea mea.*

Capitolul 2

În mai puţin de trei săptămâni, navigam deja pe *Luna Neagră*. Spre furia mea, Roger se îmbarcase cu mine şi nu puteam face nimic să-l opresc. Căpitanul Gareth fusese mai mult decât fericit să ne ia. Nu erau mulţi bărbaţi suficient de idioţi încât să-şi dorească să lucreze pentru el.

Ca membri ai echipajului lui Gareth, navigam sub steagul britanic. Şi făcând asta, devenisem cu bună ştiinţă inamicul bărbatului pe care-l iubeam şi care naviga sub Coroana franceză.

Corsarii îşi acceptau căpitanul, unul ales de ţara de origine, care era şi sponsorul corabiei. Piraţii îşi alegeau singuri căpitanii, dar acesta putea fi schimbat în mod frecvent în funcţie de voturi dacă nu se dovedea priceput.

Corsarii furau, omorau şi vandalizau în numele ţării care-i plătea, acţiunile lor fiind coordonate pentru a servi intereselor acelei ţări. Piraţii împărţeau moartea şi distrugerea în mod egal şi fără discriminare, dând cu banul pentru a alege ce corabie să atace.

Nu vedeam mari diferenţe între ei, dar pentru mine viaţa de pirat era mai bună din mai multe puncte de vedere. Şi-mi doream ca Gareth să rămână ştiut în istorie ca un căpitan corsar pentru că le-ar fi făcut o reputaţie foarte proastă piraţilor. L-am urât din prima clipă. Era un bărbat mic şi îndesat care conducea prin prisma brutalităţii, nu a creierului. De inimă nici nu mai vorbim. Bănuiesc că încerca să compenseze prin răutate ceea ce-i lipsea din statură. Sunt convinsă că bărbăţia lui nu era mai mare decât degetul meu mic.

Mulţi dintre corsarii lui Gareth făcuseră parte din Marina britanică la un moment dat, dar se îmbarcaseră pe *Luna Neagră* pentru a câştiga mai mult decât obişnuiţii zece pound-i pe an. Dar nici Gareth nu-i făcea cu mult mai fericiţi. Era zgârcit cu romul şi cu raţiile de mâncare, şi în timp ce pedepsele ofiţerilor britanici erau destul de drastice, ale lui Gareth erau şi mai rele.

Eu personal, nu fusesem încă biciuită. Gareth părea în toane bune

în ultimul timp. Făcusem tot posibilul pentru a evita să ies în evidenţă şi încercasem să nu deranjez pe nimeni cu nimic. Îmi păstram privirile în pământ şi nu vorbeam neîntrebată. Asociam viaţa pe corabie cu cea în închisoare, cu mica diferenţă că în închisoare nu te arunca o furtună peste bord aşa cum se întâmplase în urmă cu o săptămână cu trei dintre corsarii noştri. Nu i-am mai văzut niciodată. În închisoarea te aflai fără îndoială mai în siguranţă.

Când mă îmbarcasem, crezusem că aveam să am parte de aventuri nenumărate şi de lupte pe viaţă şi pe moarte cu sabia, dar până acum nu avusesem parte decât de muncă fizică istovitoare. Măcar iubeam marea. Adoram mirosul ei şi albastrul infinit al cerului. Fusesem născută pentru mare. Câteodată, în timp ce mă legănam în hamacul meu cu faţa usturându-mă de la arsura soarelui şi mâinile sângerându-mi de la tăieturile proaspete şi băşicile sparte, îmi imaginam că purtam o pălărie cu boruri largi şi o rochie cu dantelă, aşteptând cu nerăbdare nopţile alături de Armand Dupuis.

Îmi făcusem şi un prieten pe corabia lui Gareth. Îl chema Terry Norwell, un orfan din Londra mai mic decât mine cu câţiva ani, tăcut şi sfios ca un şoarece. Unii spuneau că fugise ca să scape de galere.Visa să ajungă un navigator celebru. În schimb, era ajutorul lui Roger, care era bucătarul corabiei şi, mai ales, bucătarul personal al lui Gareth, singurul dintre noi care beneficia de hrană decentă. Păşea pe punte râgâind, cu resturile ospăţului în barba deasă. Pentru noi nu existau decât pesmeţi şi supă de varză cu carne de porc sărată. Cred c-am slăbit cel puţin cinci kilograme în prima săptămână. Aproape nici nu mai aveam sâni.

Terry obişnuia să mă privească cam ciudat la început. L-am întrebat de ce se holbează la mine ca un şoarece chior, ceea ce i-a adus pe buze un rânjet strâmb.

– Nu văd bine. Înainte când aveam ochelari era mai bine.

– Şi ce s-a întâmplat cu ei?

– Am făcut ceva ce n-a fost pe placul Căpitanului şi i-a strivit sub talpă. Mai am o bucată dintr-o lentilă. Mi-a arătat un ciob mai gros pe care-l avea atârnat de gât cu o sfoară.

– Ticălosul naibii.

Atât de mulţi nenorociţi pe lume pentru a abuza de cei săraci. Atât de puţini oameni ca Roger. Şi ca Armand. Of...

Terry mi-a făcut semn cu degetul să vin mai aproape, ca pentru a-mi spune un secret. Părea îngrijorat.

– Să ştii că-i plac bărbaţii tineri. Mă jur că-i adevărat. Dar nu mă place pe mine, zice că-s prea urât.

– Slavă Domnului, am spus, bătându-l prieteneşte pe umăr.

– L-am auzit vorbind despre tine, Kit. Spune că eşti foarte arătos. Zice că-i plac ochii şi părul tău.

Mi-a venit să vomit puţina mâncare din stomac.

– Ai grijă, păzeşte-ţi spatele, mă sfătui Terry.

– *Aye*, i-am răspuns, decizând pe loc să-mi tai părul.

– Dacă o să am vreodată ocazia, o să mă îmbarc sub Jean Lafitte. Se spune că e un om bun, Kit. Un om drept.

– Jean Lafitte? Un francez?

Cuvântul acela mi-l aduse din nou pe Armand în gânduri. Îl visam în fiecare noapte. Câteodată mă temeam să nu gem numele lui cu voce tare ca să-i trezesc pe Terry şi pe ceilalţi. Mă gândeam la el mai mereu. Odată am visat că atacasem o corabie franceză. Am tremurat înfricoşată când l-am văzut pe punte. M-am văzut cum l-am lovit cu propria lui sabie şi l-am omorât. Zăcea cu faţa în sus pe punte, privindu-mă fix cu ochii aceia ca de jad. M-am trezit lac de transpiraţie.

Dar Gareth era un căpitan atât de prost, iar corabia era în aşa hal de plină de găuri de viermi încât n-am fi putut prinde o corabie franţuzească nici dacă ne-ar fi ciupit de fund. *Luna Neagră* nu era altceva decât o troaşcă plutitoare urât mirositoare şi infestată de şobolani. Aveam să navigăm tocmai până în Jamaica fără să ne îmbogăţim nici măcar cu un cent.

Între timp, Terry o tot trăgea cu Lafitte al lui. În fiecare zi îmi mai spunea câte o noutate.

– Lafitte e tot corsar. Îşi spune american şi navighează într-un loc misterios care se numeşte Barataria Bay, pe undeva prin sudul New Orleans-ului. A fost arestat de un guvernator şi nu s-a prezentat la proces. Guvernatorul a pus un preţ gras pe capul lui. Lafitte s-a oferit să-i plătească dublu celui care avea să-l răpească pe guvernator.

– Pare un om bun.

– *Aye*. Are o flotă de douăzeci de corăbii, Kit. Oamenii lui nu mor de foame şi primesc parte egală din toate prăzile.

– Poate că se vor îmbunătăţi lucrurile şi pentru noi, l-am îmbărbătat. Poate într-o bună zi o să împărţim şi noi prada în mod egal. Vom avea o insulă a noastră şi o sută de corăbii.

Numai că lucrurile s-au înrăutăţit înainte să se îmbunătăţească.

* * *

Mi-am petrecut o săptămână întreagă sub punte, pentru a cârpi interiorul corabiei, găurite de viermii teredo, cu cârlţi şi o mixtură alcătuită

din smoală, sulf şi un fel de untură specială. Era o muncă extrem de migăloasă şi mi se făcea rău de la mirosurile acelea toxice. Faţa şi mâinile îmi erau pătate cu amestecul acela negru. Nu mă puteam dezbrăca până la brâu aşa cum făceau ceilalţi pentru că trebuia să-mi protejez secretul. Mă bucuram că nu aveam o oglindă în care să mă pot privi pentru a o vedea pe fata despre care spusese Armand odată că era frumoasă. Noaptea, în hamacul meu, îmi atingeam vârfurile arse ale părului şi plângeam.

Lucrurile s-au schimbat pe la mijlocul călătoriei de întoarcere. Eram complet epuizată, ca de altfel marea majoritate a echipajului. Pierdusem alţi trei corsari datorită febrei tifoide; nevoiţi să le aruncăm leşurile peste bord. Fusese o zi foarte proastă, dar avea să se sfârşească şi mai rău.

Gareth băuse rom toată ziua şi până la căderea serii era beat mort. Era furios pe Terry pentru că făcuse nu ştiu ce eroare în graficul de navigaţie. Terry îi luase locul ajutorului de timonier când acesta fusese răpus de o infecţie în gât. Terorizat, Terry se ghemuise pe punte în timp ce Gareth urla la el, roşu la faţă şi abia ţinându-se pe picioare. Eram convinsă că-l ba biciui, dar Gareth decise ceva mult mai oribil. Era o pedeapsă înfiorătoare. Gura lui Terry avea să fie umplută cu câlţi îmbibaţi în smoală, cărora avea să li se dea foc. Foarte puţine victime supravieţuiau arsurilor. Cei mai mulţi se sufocau direct.

L-am privit fix pe Roger.

– Nu putem lăsa să se întâmple una ca asta.

– Şi ce putem face ca să-l oprim? Roger mă strânse tare de braţ. Stai cuminte, Kit. Dacă te bagi, o să păţeşti la fel.

L-am privit furioasă şi mi-am smuls braţul din strânsoarea lui, apoi m-am îndreptat către Gareth. Îmi tremurau picioarele, dar nu-mi mai păsa. Moartea nu mai părea o alternativă atât de rea.

– Brutalitatea asta animalică e împotriva articolelor legii.

– Vorbi mielul cel blând, răspuse Gareth cu un sughiţ beat. Şi mai cunoaşte şi articolele legii.

– *Aye*, l-am înfruntat, ridicând bărbia sfidător. De data asta ai mers prea departe, Căpitane.

– Am mers, nu-i aşa, frumuşelule?

– *Aye*.

– Atunci poate vrei să-i iei locul.

Roger îmi strigă numele, dar eu nu-l vedeam decât pe Terry plângând ca un copil.

– *Aye*, îi iau locul.

Gareth râse cu poftă.

– Prea bine. Atunci te iau cu mine în cabină să mai discutăm despre asta. Putem discuta despre articolele legii piratereşti.

M-a împins violent şi am căzut în genunchi, apoi mi-a tras un şut în fund şi m-am întins pe punte ca o plăcintă. Unii dintre corsari au râs, dar marea majoritate ne-au urmărit cu privirile într-o tăcere lugubră.

Cabina Căpitanului puţea a urină. Peste tot erau împrăştiate hârtii şi haine murdare. Un pistol zăcea pe o grămadă de hărţi.

– Aşadar, ia zi frumuşelule, te crezi un bărbat curajos?

– Nu, de fapt nu mă prea cred cine ştie ce bărbat.

Gareth râse libidinos.

– *Aye*. Vom vedea. Păşi în spatele meu şi mă apucă de fund. Oh, foarte drăguţ... cam moale pentru un mascul, dar îmi place.

Cu un geamăt de nerăbdare, îmi băgă mâna între picioare, căutând mai mult şi încercând să-mi desfacă pantalonii. Şocul a fost cel care l-a răpus. A rămas paralizat când n-a găsit niciun penis pe care să-l pipăie. Exact atunci l-am şi ucis.

* * *

Căpitan pe o corabie de piraţi nu e acelaşi lucru cu a fi căpitan în Marina britanică. Chiar şi cel mai faimos căpitan de piraţi trebuia să închidă un ochi la tot felul de acţiuni ale echipajului, de la furtul mâncării şi băuturii şi până la furişarea prostituatelor la bord. Căpitanul îşi asuma puteri depline numai în cazul unei bătălii, ori într-o situaţie de urgenţă cum ar fi o furtună puternică pe mare, iar partea care i se cuvenea din pradă era dublă faţă de decât primea fiecare membru al echipajului.

Aşa că odată ce-am preluat comanda corabiei *Luna Neagră*, m-am trezit că devenisem peste noapte căpitan de piraţi. Acum că-l omorâsem pe Gareth, eram considerată drept inamic declarat al Marinei britanice, dar şi inamicul tuturor, din moment ce *Luna Neagră* se transformase într-o corabie de piraţi. Câţiva oameni din echipaj obiectaseră împotriva unui căpitan femeie. Au fost invitaţi în mod politicos să debarce în primul port şi au fost înlocuiţi imediat cu oameni noi. Terry a fost promovat pe post de timonier. I-am cumpărat ochelari din primul port în care am acostat, aşa că nu mai trebuia să se holbeze prin ciobul pe care-l avea agăţat de gât. Roger a devenit al doilea ofiţer, şi deci mâna mea dreaptă. Învăţam totul din mers.

După părerea mea, nu arătam prea rău după ce m-am curăţat şi m-am îngrijit puţin. Câteodată surprindeam privirile holbate ale oamenilor mei când mă plimbam pe punte îmbrăcată în uniforma mea constând în pantaloni negri mulaţi pe picior, cămaşă albă de in şi vestă neagră.

Cizmele de la Armand erau din nou lustruite la perfecţie. Le păstrasem cu grijă pe fundul cufărului meu. Sabia lui, pe care o ascunsesem tot în cufăr, era parte din mine. N-o desfăceam din talie niciodată, nici măcar când dormeam. Încă mai aveam coşmaruri că mă întâlneam cu el şi îl ucideam cu propria lui sabie. Însă coşmarurile erau intercalate cu vise de o natură atât de erotică încât mă trezeam gemând şi scăldată de sudoare. Părul îmi crescuse din nou până la umeri şi-l purtam strâns la spate cu o panglică neagră la fel ca Armand. Făceam o baie lungă în fiecare săptămână, în ciuda echipajului care râdea pe ascuns de acest obicei bizar. La început clătinau toţi din cap la eforturile mele de a curăţa şi dezinfecta corabia de mizeria pe care o lăsase Gareth în urmă, dar nu m-am lăsat până n-a strălucit totul de curăţenie. Nu aveam de gând să mai risc o altă epidemie de febră tifoidă.

Am ridicat ancora cu direcţia Barataria Bay, unde aveam să-l întâlnesc pe marele Jean Lafitte pentru a-mi schimba din nou cursul vieţii. Tocmai împlinisem douăzeci şi doi de ani şi trăiam visul meu dintotdeauna. Eram Kit Black, căpitan pe o corabie de piraţi. Cu toate acestea, inima mea sângera, îndrăgostită fără speranţă de un bărbat pe care nu credeam că-l voi mai vedea vreodată.

Capitolul 3

Jean Lafitte era un bărbat extrem de chipeş. Era înalt, chiar mai înalt decât mine. Părul lung şi negru ca pana corbului îi ajungea până aproape de omoplaţi şi-l purta mereu desfăcut, în concordanţă cu spiritul lui liber. Barba neagră tunsă foarte scurt era mai mult un contur care împrumuta un aer misterios trăsăturilor lui frumoase. Ochii îi erau de un gri foarte deschis, ducându-mă mereu cu gândul la culoarea blănii de lup. Am avut emoţii foarte mari când a apărut pentru prima oară la bordul corabiei mele, dar a părut imediat foarte impresionat de mine. Ba chiar un pic surprins că mi-am scos sabia, gata de luptă, pregătită să-mi apăr corabia şi echipajul. În loc să ne duelăm ne-am strâns mâinile, iar el m-a invitat la vila lui. Mi-a făcut foarte multe propuneri extrem de interesante în timpul cinei pe care am udat-o din belşug cu cel mai fin vin franţuzesc.

Mă pregăteam de culcare la o oră destul de înaintată, când Roger a bătut la uşa cabinei mele.

– Intră, Roger, prietenul meu drag, am spus cu limba cam împleticită.

Băusem cam mult vin cu Lafitte şi chiar fumasem unul dintre trabucurile fine pe care mi le oferise. Adevărul era că mi se cam întorsese stomacul pe dos, din moment ce nu eram obişnuită cu băutura şi fumatul şi nici nu eram interesată să-mi fac un obicei din asta. Mâncarea însă fusese de-a dreptul magnifică. Plăcinta servită la desert fusese îngropată sub un strat gros de frişcă proaspătă. Nu mai mâncasem niciodată ceva atât de delicios.

– Deci, cum e să faci parte din anturajul unui gentleman pirat? îşi arcui Roger sprâncenele în semn de întrebare.

– Lafitte e un adevărat gentleman.

Mă rog, cel puţin în marea majoritate a timpului. Nu fusesem deloc surprinsă când mă invitase să-i încălzesc patul. L-am ţinut la distanţă cu o replică usturătoare:

– Le faci genul acesta de propuneri tuturor căpitanilor care se

perindă pe la masa ta?

În primul moment a fost şocat de îndrăzneala mea, apoi a râs cu poftă. Nu aveam nici cea mai mică intenţie să mă culc cu Lafitte. Numai în cazul în care pierdeam pariul pe care-l făcusem.

– Săptămâna viitoare navigăm spre Franţa, i-am spus entuziasmată lui Roger. Şi scăpăm de strecurătoarea asta bătrână care ia apă pe la toate încheieturile. Lafitte ne dă o goeletă frumoasă şi năzdrăvană pe nume *Diamantul Negru*.

– E a lui?

– *Aye*, una dintre cele mai bune corăbii pe care le are în flota lui. Dacă ajungem înaintea lui în Franţa, mi-o dăruieşte. Şi dacă mă ridic la aşteptările lui, mă face partener cu drepturi egale. E grozav, Roger, nu crezi?

– Şi de ce face asta? Pentru chipul tău plăcut?

– Pentu că am aptitudini excelente şi pentru că i-am luat corabia lui Gareth. De ce mă priveşti aşa de ciudat, Roger? Sunt murdară pe faţă?

– Ştiai că s-a pus un preţ pe capul tău?

– Britanicii au alte lucruri mai bune de făcut decât să mă vâneze pe mine, am chicotit. Probabil îmi sunt recunoscători că i-am scăpat de perversul ăla ticălos.

– După părerea mea, eşti puţin cam prea sigură pe tine, fetişcano. Cred că ai nevoie de cineva care să te readucă cu picioarele pe pământ. Cineva ca francezul ăla. Cum îl chema?

– Nu mai vorbi despre el în prezenţa mea. L-am uitat cu desăvârşire.

– Da, da, repetă-ţi ţie asta, poate până la urmă o s-o şi crezi. Şi ce se întâmplă dacă pierzi în cursa către Franţa?

– Trebuie să mă culc cu Lafitte. Dar n-am să pierd.

– Vreau să te întreb ceva. Dacă-mi aduc eu bine aminte, obişnuiai să te lauzi cu principiile tale morale înalte. Parcă spuneai că nu vei face trafic cu sclavi niciodată.

– Păi nici n-am s-o fac, Roger. Nu ne vom ocupa decât cu transportul de mărfuri. Lafitte a fost de acord.

– Şi cu toate astea, el o face. Cei mai mulţi bani îi vin din transportul ilegal de sclavi. Bănuiesc c-ai observat ce servitori are. Ai văzut colibele unde-i ţine?

– Îi tratează mai mult decât omeneşte pe toţi.

Obrajii mi-au luat foc sub povara vinovăţiei. Ştiam că are dreptate, dar eram prea ruşinată şi prinsă în vâltoarea propriului meu noroc. Îmi îngrămădisem toate îndoielile undeva într-un colţ cât mai ascuns şi mai

îndepărtat al minţii.

Roger oftă.

– Idealurile astea măreţe ale tale nu sunt altceva decât o prostie. Îţi doresc succes în cursa către Franţa.

– Dar vii şi tu cu noi, nu-i aşa?

– *Aye*, fetişcano, vin, cum să nu? N-aş lipsi pentru nimic în lume.

* * *

Nu voi povesti toate detaliile cursei, dar am fost cât pe ce să pierdem. Vântul era favorabil, iar Terry, în pofida lipsei de calităţi fizice remarcabile, avea o minte ca nimeni altcineva când venea vorba despre calculul celui mai bun curs de navigare. Am reuşit să ieşim din toate furtunile pe care le-am înfruntat cu catargele intacte, dar mai ales am avut norocul să nu întâlnim nicio fregată militară, ceea ce reprezentase cea mai ascunsă temere a mea. Lafitte dăduse peste o corabie a Marinei spaniole, aşa că i-am luat-o înainte.

Am dansat şi-am petrecut pe punte, îmbătaţi de triumf. Am râs cu Terry în hohote şi ne-am stropit cu şampanie. Roger s-a ţinut deoparte, privindu-ne cu un zâmbet îngăduitor ca un tată generos.

Dacă a fost dezamăgit, Lafitte n-a arătat-o. M-a ridicat în braţe şi m-a învârtit de câteva ori, spunându-mi că eram cel mai bun căpitan pe care-l avea.

– Am primit o invitaţie la un bal în Paris. Vreau să mă însoţeşti, îmi spuse când mă aşeză la loc pe podea.

Un bal! Eu să merg la un bal? Inima începu să-mi bată cu putere.

– E organizat de Marchizul de Balzaque. Eram prieten cu fiii lui când eram mai tânăr şi trăiam la Paris. Toată crema societăţii pariziene va fi acolo.

– Şi crezi că vom fi bineveniţi?

– Vom fi extrem de bineveniţi. Rebelii de genul nostru sunt celebraţi în societatea lor. Iar reputaţia mea a devenit o adevărată legendă. Cel mai amuzant mi se pare faptul că cel mai mic fiu al Marchizului de Balzaque este ofiţer în Marina franceză. Dar sunt convins că se va purta mai mult decât civilizat. A procedat aşa dintotdeauna.

– Atunci aş fi onorată să merg dacă vrei să mă iei, Căpitane.

– Spune-mi Jean, draga mea. Sună mai puţin formal, nu crezi?

A doua zi, mi-am cumpărat o rochie de la o casă de modă pariziană. Cu toate că o făcusem cam în grabă, nu-mi puteam imagina un rezultat mai satisfăcător. M-am privit îmbrăcată în rochia de mătase bleu ca gheaţa, cu părul strâns într-un coc extravagant din care se revărsa o

cascadă de cârlionţi mătăsoşi. Coafeza înfipsese trandafiri mici în jurul coculuі, făcând mare caz de pielea mea bronzată.

– Pielea unei doamne trebuia să fie albă ca laptele, îmi spusese pe un ton dojenitor, întrebându-se cum reuşisem să mă bronzez în felul acela.

Ca s-o tachinez, i-am răspuns că-mi era foarte cald pe corabie şi-mi scoteam mereu cămaşa, rămânând numai în pantaloni, la fel ca toţi bărbaţii din echipaj. La expresia de şoc profund care apăru pe faţa ei, am adăugat că oamenii mei se obişnuiseră deja şi nici nu mai băgau de seamă.

Îmi doream să mă poată vedea şi Armand arătând în felul acela. Oare ce-ar fi spus? I-ar mai fi bătut inima la fel de tare ca în ziua în care ne-am luat rămas bun? Aveam să aflu răspunsul la întrebările mele mult mai curând decât m-aş fi aşteptat.

* * *

Nu voi uita niciodată momentul în care mi-am ridicat ochii după ce-am sorbit o gură de şampanie, privirea mea intersectându-se cu ochii aceia verzi ca jadul care mă priveau fix dintr-un colţ al salonului înţesat de lume. Era el. Armand. Nici în visele mele nu arătase atât de bine, emanând vitalitate, eleganţă, masculinitate. Nu era îmbrăcat în uniformă, ci în haine civile, şi cu toate că ar fi trebuit să pară insipid şi auster, croiala simplă şi fără podoabe inutile a hainelor lui îl făcea să arate mai elegant şi mai atrăgător decât orice alt bărbat. În afară de Jean, era singurul bărbat din încăpere care nu-şi pudra părul şi nu purta perucă.

În loc de satin colorat şi valuri de dantelă, haina lui era croită dintr-o catifea bleumarin închis, sub care purta o cămaşă albă cu guler înalt şi manşete simple peste care se revărsau manşetele ample ale hainei. Singura concesie făcută modei era vesta din brocart negru şi vişiniu. Pantalonii erau negri şi simpli. Nu purta bijuterii în afara unui ac de cravată cu diamante şi a unui inel încrustat cu blazonul familiei pe mâna stângă. Era la fel de frumos cum mi-l aminteam, ba poate chiar mai atrăgător şi cu un aer ceva mai matur, acum că împlinise deja treizeci de ani. Era mai palid decât în timpul întâlnirii noastre din Ajaccio, iar ochii lui păreau de un verde mai închis şi parcă mai catifelaţi. Buzele îi rămăseseră la fel de pline şi senzuale, cu toate că acum erau încadrate de o umbră de barbă.

Puteam să zăresc mica cicatrice de deasupra sprâncenei drepte din locul în care stăteam, care ar fi putut fi considerată drept singurul lui cusur. Din punctul meu de vedere, nu reprezenta decât un pretext senzual care inflama inimile doamnelor. Cu toate că aş fi vrut să rămân cu privirea pierdută în a lui pentru eternitate, am simţit nevoia să-mi ridic fustele şi s-

o rup la fugă cât mă ţineau picioarele. Îmi doream să-mi smulg afurisitul ăla de corset pentru a putea respira din nou. Mi se înfierbântase tot trupul şi ştiam că mi se înroşiseră obrajii. Mi-am făcu vânt cu eventaiul, fără să-mi mai pese că nu se cădea.

Jean se materializă ca din neant lângă mine.

– Pari puţin cam încălzită, iubito.

– Da. Speram din suflet să nu încep să transpir ca un hamal. Mă simt mult mai bine pe mare.

Jean râse cu poftă.

– Cred că eşti pe jumătate sirenă, draga mea. Şi atât de încântătoare încât sunt uluit că nu şi-a manifestat nimeni interesul faţă de tine până acum.

– Ba a încercat un conte, dar i-am spus sunt pirat şi de obicei eu sunt cea care conduc atacul.

– Vorbeşte despre lucrurile astea în şoaptă, iubito. De data asta călătorim incognito.

I-am zâmbit, simţindu-mă ceva mai sigură pe mine. Măcar nu-mi mai tremurau picioarele. Mi-am spus că nu mă recunoscuse. Ochii îi fuseseră atraşi numai de statura mea neobişnuită. Eram la fel de înaltă ca mai toţi bărbaţii din salon. Toată lumea se holba la mine, întrebându-se probabil cine era girafa bronzată.

– L-ai cunoscut deja?

– Pe cine?

– Pe Marchizul de Balzaque. Am aflat veşti noi despre el. Ăsta e primul bal pe care l-a organizat după mai bine de un an. Înainte obişnuia să organizeze câte unul în fiecare săptămână, dar a fost în doliu după primul său fiu, Paul. Marchizul nu mai are decât un singur fiu şi se pare că Armand va moşteni acum titlul şi averea. Şi-a luat un an liber din Marina franceză, cu toate că unii spun că nu se va mai întoarce niciodată, în ciuda pasiunii pe care o are pentru mare.

– Armand, am şoptit. Armand Etienne Dupuis.

– Da, ăsta e numele lui de militar. Dar de unde ştii? Oh, vorbim de diavol, şi uite că vine spre noi. Probabil o să vrea să mă aresteze. Pari cam palidă, iubito.

– Corsetul ăsta afurisit e de vină. Nu sunt obişnuită cu el.

Îmi era teamă că aveam să crăp în două dacă mirosea la fel de bine cum îmi aminteam. Aveam să leşin chiar acolo în faţa lui. Ca o plăcintă înaltă şi bronzată. *Te rog, Doamne, ajută-mă să nu mă recunoască. Şi chiar dacă mă recunoaşte, să pretindă că nu ne-am mai văzut niciodată.* L-aş fi urât dacă ar fi procedat aşa. Ar fi însemnat că mă dispreţuia, că nu

fusesem decât o fetişcană frumuşică pentru el, atractivă pentru o singură noapte. O uşuratică de la care nu-şi dorise decât o noapte bună de sex fără complicaţiile dragostei. O singură dată. Mi se dăruise în totalitate o singură noapte. Iar eu mă dăruisem lui pe vecie. Trecuse atât de mult timp. Cei doi ani fără el păruseră o eternitate.

Mi-am coborât privirile la mănuşile pe care le purtam, mulţumind cerului că-mi ascundeau bătăturile şi cicatricile de pe mâini.

– Armand! Prietene! Sper că eşti bine, îl întâmpină Jean cu un zâmbet strălucitor.

– Sunt bine, Jean, mulţumesc. Iar eu sper că nu e niciun preţ pus pe capul tău aici în Franţa.

– Ah, păi ce să spun. Nu ştii niciodată. Din cauza asta călătoresc sub diferite deghizări, dar sper să rămână micul nostru secret.

Într-un final, a trebuit să-mi ridic ochii pentru a-l privi, însă i-am coborât imediat când am văzut că mă privea cu intensitate. Tremuram la auzul timbrului aceluia cald al vocii lui, amintindu-mi lucrurile pe care mi le şoptise la ureche în fierbinţeala pasiunii cotropitoare. Îi simţeam pielea catifelată, mâinile dezmierdându-mă, iar buzele lui...

– Mi-a părut foarte rău când am aflat despre Paul.

– Mulţumesc. A fost un an foarte dificil pentru tatăl meu. Erau extrem de apropiaţi. Acum am ieşit din doliu în mod oficial.

– Trebuie să te felicit pentru fiul tău. Cât are acum?

– Yves a împlinit şase luni.

Inima mi s-a prăbuşit în stomac. Mi-am muşcat buzele şi am răsucit mânerul evantaiului până când a pleznit, iar eu am tresărit şocată. Armand s-a prefăcut că nu observă, dar ştiam că mă urmărea foarte atent. Îi simţeam ochii dezmierdându-mi obrajii, gâtul, umflăturile sânilor din corsetul prea strâns.

– Oh, cât de nepoliticos din partea mea. Kit. Iartă-mă, te rog, spuse Jean cu caracteristica-i afectare. Căpitane Armand, am plăcerea să ţi-o prezint pe domnişoara Kaitlin Black.

– Îmi pare bine, am reuşit să îngaim, făcând o reverenţă lipsită complet de orice fel de graţie.

Mi-am ridicat din nou ochii la el. Mi-a oferit un zâmbet care nu i s-a revărsat în ochi, la picătură de fals ca cel pe care i l-am oferit şi eu.

– Domnişoară Black, murmură, aplecându-se pentru a-mi săruta mâna înmănuşată.

Atingerea lui aproape m-a electrizat şi mi-am smuls mâna din a lui mult prea devreme. Locul unde mă atinseseră buzele lui mă ardea.

Chiar în momentul acela, o femeie frumoasă şi zveltă se opri în

dreptul lui.

– *Mon coeur*, tatăl tău şi mama ta vitregă te caută cu disperare peste tot. Probabil le e teamă că te vei sui pe ascuns pe una dintre corăbiile tale oribile şi vei dispărea pentru totdeauna. Se ridică elegant pe vârfuri şi-l sărută uşor pe obraz.

Avea un zâmbet atât de dulce şi delicat, Sandrine a lui. Dacă avusesem vreodată impresia că o pot urî, acum îmi dădeam seama că mă înşelasem. O invidiam pentru norocul ei. Zâmbetul ei era plăcut, părea foarte deschisă şi cu toate că avea maniere impecabile, părea prietenoasă. Era adorabilă. Părul ei de un negru exotic strălucea îmbietor, pielea ei era de culoarea mierii pure. Era o comoară, la fel ca şi Armand. Erau o pereche splendidă.

M-am simţit ca o gâscă înaltă şi şleampătă în rochia mea de mătase cumpărată la repezeală. Sandrine era delicateţea în persoană în rochia ei din dantelă crem încrustată cu perle diafane. Mâna mea gigantică păru să înghită cu totul mâna ei delicată când am făcut cunoştinţă, dar pe ea nu păru s-o deranjeze. Era bunătatea întruchipată.

Mi-am dorit s-o pot urî. Mi-am dorit să-i pot urî pe amândoi. Dar m-am trezit că mi s-a înmuiat inima la vederea bucuriei ei de a se afla lângă el. Îl iubea. Nu-şi putea lua ochii şi mâinile de pe el. Şi aveau un copil. Un fiu. Oh, cât de tare mi-aş fi dorit să mă aflu în locul ei.

Mi-aş fi dorit la fel de tare să ştiu să dansez. Săracul Jean. Probabil se procopsise cu câteva degete vinete la picioare, dar a fost un adevărat domn în privinţa asta. Roger încercase să mă înveţe câţiva paşi de dans cu o zi înainte, dar se lăsase păgubaş, spunându-mi că dansez ca un bivol într-un butoi de porţelan.

Armand nu m-a invitat la dans. Mi-a fost frică să mă invite, apoi am suferit că nu m-a invitat. Dar eram uşurată într-un fel pentru că n-aş fi fost capabilă să gândesc ori să vorbesc dacă m-ar fi atins.

Am reuşit să scap din salonul acela imediat după cina servită la miezul nopţii, o oră extrem de nepotrivită pentru ca cineva să-şi îndoape faţa cu delicatese. Nici nu era de mirare că ajumătate dintre invitaţi se plângeau de indigestie. Eram epuizată şi sufeream în mod acut. Coastele îmi intraseră de tot în plămâni şi picioarele îmi erau amorţite în pantofii cu talpă subţire. Începusem să transpir la subraţ, iar faţa îmi era mai roşie decât posteriorul unui babuin din Madagascar. Pretinzând că trebuie să-mi pudrez nasul, m-am debarasat de Jean, care i-a urmat pe ceilalţi bărbaţi în bibliotecă pentru un joc de cărţi şi un pahar de brandy.

Am ieşit din salon pe uşile duble în stil francez şi m-am refugiat în grădină. Respiram mai uşor în timp ce alunecam de-a lungul aleilor

îngrijite în căutarea unui loc retras unde puteam să mă aşez pentru a-mi odihni picioarele şi a beneficia de un moment de singurătate. Aproape îl rugasem pe Jean să-mi cheme o trăsură care să mă ducă înapoi, dar nu doream să-i stric marea plăcere clară de a se afla în compania acelor oameni de rang înalt.

De ce nu-l descususem mai mult înainte de-a accepta invitaţia lui? Nu avusesem habar că Marchizul era tatăl lui Armand. Soarta părea foarte crudă să ne constrângă la această întâlnire, acum că eram pe punctul de a mă considera aproape fericită pentru că începusem să-l uit.

În mijlocul grădinilor, am găsit o seră înconjurată de fântâni arteziene şi statui, un fel de templu floral în miniatură în cinstea Zeiţei Afrodita. Văzusem poze cu templele din Grecia în cărţile lui Roger. Jean îmi spusese că aveam să navigăm într-acolo în curând. Era foarte frumos, cu băncuţe din piatră de-a lungul pereţilor. M-am aşezat pe una dintre ele, suspinând uşurată când mi-am scos pantofii şi mi-am ajustat corsetul într-o poziţie mai confortabilă.

Dumnezeule, Armand era foarte bogat. Toate acestea avea să-i aparţină într-o bună zi. M-am întrebat dacă-i păsa măcar. Dacă aprecia toată averea asta fabuloasă şi viaţa îmbelşugată pe care o ducea. Cât de ridicolă trebuie să-i fi părut acum doi ani. Cât de dezgustătoare şi săracă. Mă cutremuram numai amintindu-mi cum îmi spusese să-mi fac o baie. De parcă n-aş fi ştiut ce însemnam pentru el. Mă întrebam cum avea să arate oare fiul lui? Mic, cu păr închis la culoare şi plin de spirit ca Sandrine, ori înalt, bine făcut şi cu păr deschis la culoare ca Armand?

Un sunet mi-a atras atenţia şi mi-am ridicat privirile. Armand stătea rezemat de uşă, cu părul strălucindu-i aproape argintiu în lumina lunii. Era prea întuneric pentru a putea desluşi expresia feţei lui. Am sărit în picioare, dar el a blocat uşa în mod deliberat, apoi a păşit către mine. M-am retras până m-am lovit cu spatele de un perete, simţindu-mă încolţită precum un animal sălbatic. Vroiam să-i spun să plece şi să mă lase în pace. Vroiam să-l implor să mă sărute, să mă atingă aşa cum visasem.

Din doi paşi a fost lângă mine, m-a luat în braţe şi mi-a cotropit buzele cu ale lui. M-a împins în perete, strecurându-şi coapsa fermă între picioarele mele tremurânde. Simpla atingere a degetelor lui pe braţele mele mă făcu să tremur, fierbinţeală şi dorinţă invadându-mi tot trupul. M-a ridicat deasupra lui, în aşa fel încât a trebuit să-şi dea capul pe spate pentru a nu întrerupe contactul cu buzele mele, iar eu mi-am înfăşurat picioarele în jurul taliei lui suple. Era ciudat că-şi dorea asta. Să fie sub mine. Ciudat şi atât de frumos.

Sărutul nostru păru să se înteţească aidoma unui foc; o scânteie, un

fir de fum, o flacără plăpândă, apoi un rug de nestăvilit care ne consuma pe amândoi. Mi-am înfăşurat braţele în jurul umerilor lui laţi şi mi-am îngropat mâinile în părul lui. Însă n-am realizat cu adevărat ce făceam până când palma lui caldă nu mi-a atins un sân care într-un fel sau altul scăpase din strânsoarea corsetului. Am găsit cumva puterea să mă smulg din sărutul acela ameţitor, împingând cu toată forţa de care eram capabilă în pieptul lui până când mi-a dat drumul. A trebuit să mă sprijin de peretele din spatele meu ca să mă pot ţine pe picioare. Abia dacă puteam să mai respir.

– De ce mă îndepărtezi? a avut tupeul să mă întrebe.

– Poftim?

– Părea că-ţi place. Şi-a trecut degetele tremurânde prin păr, tulburat în mod vizibil, la fel ca şi mine.

– Cum poţi fi atât de crud? vocea mea a sunat ca un bici, cu toate că vorbisem mai mult în şoaptă pentru a nu fi auziţi.

Mi-am atins buzele umflate şi-am zărit o mică pată de sânge pe mănuşa albă de satin.

– Crud? Eu? Dar faptul că ai venit aici, afişându-te cu iubitul tău pirat nu e crud?

Cuvintele lui m-au şocat.

– Nu m-am afişat deloc. Habar n-aveam că locuieşti aici.

– Nu locuiesc aici. E casa tatălui meu.

– Nu-mi pasă a cui casă e! Nu vreau nimic mai mult decât să plec şi dacă te dai la o parte, asta am să şi fac.

– Ce înseamnă el pentru tine?

– Cine?

– Nu te preface că nu înţelegi. Mă refer la Jean Lafitte. Te culci cu el, Kita? Aşa ţi-ai obţinut corabia mult visată?

M-am repezit în el cu toată forţa de care dispuneam. L-aş fi zgâriat pe ochi dacă aş fi avut unghii lungi. M-a apucat de încheieturi. Eram o femeie puternică, mai puternică decât mulţi alţi bărbaţi, dar nu mă puteam măsura cu el. Degetele lui mă strânseră ca într-o menghină, îi simţeam braţele ca de metal.

– Calmează-te, mi-a spus printre dinţi.

– Eu? Tu eşti cel care a început să arunce cu acuzaţii. Tu m-ai jignit, spunându-mi că m-am prostituat pentru o nenorocită de corabie.

– După cum te ştiu, pare foarte logic.

– Dumnezeule, cât pot să te urăsc! Chiar crezi că ai dreptul să mă acuzi de orice, porc neruşinat?

Am încercat să-l lovesc în fluierul piciorului.

– Ţi-am oferit o casă cândva. Ţi-aş fi dat orice ai fi dorit.

– Sub nasul soţiei tale. Frumoasa şi dulcea ta soţie. Mama copilului tău.

A avut bunul simţ să tresară.

– Dă-mi drumul.

– Dacă vei vorbi cu mine. Şi dacă mă laşi şi pe mine să vorbesc, calm şi raţional.

– Nu pot fi raţională. Mă faci să-mi pierd minţile.

Mă trase spre el cu o mişcare bruscă.

– Şi tu-mi faci mie acelaşi lucru, spuse pe un ton furios, iar eu i-am simţit răsuflarea caldă pe obraz. M-am gândit la tine fără încetare în ultimii doi ani. Nicio zi n-a trecut fără să nu mi te înfiripezi în gânduri şi simţiri. Te-am visat. M-am plimbat nopţile de nebun prin casă, întrebându-mă unde eşti, dacă eşti bine, dacă mai eşti măcar în viaţă. Şi după toate astea, te întâlnesc, iar tu nici nu mă poţi privi în ochi. Începusem să mă resemnez că te-am pierdut pentru totdeauna, că aş putea încerca să te uit şi să îngrop trecutul. Şi apoi îmi ridic privirea şi te văd în faţa mea. Ştii că te-am căutat peste tot? În toate mulţimile de oameni prin care am trecut? De fiecare dată când zăream o pereche de ochi albaştri rămâneam paralizat. Te-am căutat şi pe mare. Mile întregi de niciunde şi îndreptându-mă către nicăieri, aşteptând să te văd pieptănându-ţi părul şi cântându-mi ca o sirenă pe stânci.

– N-am voce nici cât o cioară beată.

Râse sfidător.

– Şi cred c-ar trebui să te gândeşti aşa la soţia ta.

– Am încercat. Numai Dumnezeu ştie cât am încercat. Ar fi trebuit să merg împotriva dorinţei părinţilor mei. Ar fi trebuit s-o rănesc atunci şi poate ar fi fost mai uşor. Ai dreptate să mă urăşti, Kita.

Mi-aş fi dorit să-l pot consola. Ce ştiam eu despre legile societăţii? Ce ştiam eu despre datoria unui fiu faţă de tatăl său? Eu făceam parte dintr-o cu totul altă categorie socială. Nu-l înţelegeam nici pe el, nici durerea lui. Iar el nu mă înţelegea pe mine şi nu-mi putea simţi durerea. Tot ceea ce ştiam era că nu-mi doream nimic din viaţa lui îmbelşugată. Şi nu-mi doream s-o rănesc pe soţia lui.

– Dă-mi drumul, Armand. Mă doare.

Mă eliberă imediat şi păşi înapoi.

– Îmi pare rău. Îmi pare rău pentru că te-am rănit, pentru ce-am spus, dar nu-mi pare rău că te-am sărutat. Pentru asta nu-mi voi cere scuze.

– Dacă ţi-aş fi permis, ai fi făcut dragoste cu mine chiar aici lângă perete. Si n-ar fi contat deloc pentru că nu reprezint nimic altceva pentru

tine decât o prostituată.

– Ştii bine că nu e adevărat.

– E adevărat pentru mine, Armand Etienne Dupuis. E adevărul meu.

– Te iubesc, Kita, îmi spuse cu voce joasă. Te iubesc cum n-am mai iubit şi nu voi mai iubi pe nimeni niciodată.

Asta chiar mi-a furat vântul din pânze.

– Te iubesc, repetă el, privindu-mă în mod deschis. Nimeni şi nimic nu poate schimba asta.

Nu crezusem niciodată c-am să aud cuvintele acelea de la cineva, cu atât mai puţin din partea lui. Chiar în momentul acela am auzit-o pe soţia lui strigându-l pe un ton amuzat, de parcă se juca cu ea de-a ascunselea.

– Armand? *Mon coeur?* Armand?

– Du-te la ea, i-am şoptit, împingându-l uşor. O să mă ascund aici şi-am să plec imediat ce voi putea. Nu va şti nimeni că am fost aici împreună.

El încuviinţă din cap.

– Kita, eu...

– Du-te odată.

– Mulţumesc.

– Nu vreau mulţumirile tale. O protejez pe ea, nu pe tine.

Armand oftă şi-mi atinse obrazul cu vârfurile degetelor. Nu m-am retras, doar am închis ochii, simţind cum îmi dau lacrimile.

– Armand? îl strigă din nou Sandrine.

El se întoarse şi dispăru din sera micuţă.

– Ah, aici erai, *mon coeur*. Ce făceai aici? Trebuie să mergem sus. Doica probabil l-a hrănit pe Yves deja, dar ştii prea bine că nu-i place să doarmă singur. Vino, se calmează numai în braţele tale, iar eu urăsc să fiu sechestrată acolo sus când toată lumea se distrează atât de bine.

– Du-te şi distrează-te. Am eu grijă de Yves.

– Mulţumesc, *mon coeur*. Dar ce făceai aici?

– Îmi era prea cald. Aveam nevoie să mă relaxez puţin.

– Prietenul tău pirat o căuta pe fata aceea ciudată. Şi pe moment m-am întrebat dacă nu cumva ar fi putut fi cu tine. Ce ridicol din partea mea, nu-i aşa?

– Total ridicol. Hai să nu-l lăsăm pe Yves să aştepte.

– Eşti de părere că era frumoasă, Armand? Toată lumea o privea şi comenta. Era foarte înaltă pentru o femeie. Mie, una, îmi plac umerii înguşti la o femeie. Şi mergea ca un bărbat, ai văzut?

N-am mai ascultat răspunsul lui.

* * *

A doua zi de dimineaţă, Jean m-a găsit plângând. Lustruiam sabia lui Armand, deliberând dacă ar fi trebuit să i-o trimit înapoi. Mă gândisem la asta toată noaptea, retrăind sărutul acela pasional şi amintindu-mi toate vorbele pe care mi le spusese.

– M-am tot întrebat unde ai dispărut azi-noapte, Kit.

Mi-am şters lacrimile cu podul palmei, încercând să ascund sabia sub cârpa cu care o lustruiam.

– El ţi-a dat sabia asta, nu-i aşa?

– Da. Stai liniştit că n-am furat-o. Ne-am cunoscut în urmă cu doi ani la Ajaccio. N-a fost o relaţie prea lungă.

– Şi cu toate astea, ţi-a dat sabia lui. Îl adora pe bunicul lui. Sabia asta însemna totul pentru el.

Mi-am înghiţit nodul din gât. Grozav! Asta era exact ce nu aveam nevoie să aud.

– Mă gândesc să i-o trimit înapoi.

– Nu face asta. Îl iubeşti?

– Nu prea cred că e treaba ta.

Jean se aşeză lângă mine, ridicându-şi faţa în soare.

– Dintotdeauna a fost un armăsar atrăgător. Poate puţin cam timid, dar...

– Puţin cam timid. Am pufnit pe nas. Ha!

– E adevărat. Mereu în umbra tatălui autoritar şi rece ca un sloi de gheaţă. Paul, fratele lui mai mare, putea face tot ce dorea cu binecuvântarea tatălui şi i se dădea mereu dreptate. Paul nu putea greşi niciodată şi a fost un nemernic până în ultima zi a nenorocitei lui vieţi. Jean clătină din cap. Armand s-a înrolat în Marina franceză ca să scape de ei. Bunicul lui i-a cumpărat uniforma şi sabia chiar înainte să moară. Mama lui a murit de inimă în timp ce el se afla pe mare. L-au blamat şi pentru asta, spunând că se îmbolnăvise din cauza plecării lui. Nu e un aristocrat cu inimă de piatră aşa cum crezi. Iar cu Sandrine s-a căsătorit pentru că asta aştepta familia de la el.

– Am înţeles asta. Am oftat din greu. Se va întoarce pe mare?

– După ce va mai creşte puţin copilul, probabil că se va întoarce. Sandrine nu e prea fericită din punctul ăsta de vedere. Dar cu toate zvonurile pe care le-am auzit despre un război iminent, bănuiesc că va fi nevoit să se întoarcă la postul lui mai devreme decât anticipează cineva.

– Sper să nu-l mai văd niciodată.

Jean râse.

– Văd direct prin masca asta amară pe care încerci s-o porţi, doamna mea pirat. Mi-a dat ceva să-ţi aduc, spuse în timp ce-mi întindea un plic sigilat.

Am privit scrisul lui Armand pentru câteva clipe, apoi am clătinat din cap.

– Ia-l, insistă Jean.

Am luat plicul, dar i-am spus că nu intenţionez să citesc nimic.

– Eşti foarte încăpăţânată.

– Aşa trebuie să fiu. Şi ia spune, ai venit aici să discutăm afaceri, ori să-mi dai sfaturi în dragoste? Vroiam să discutăm despre Grecia. Putem ierna acolo? *Diamantul Negru* are nevoie de ceva reparaţii şi-am auzit că grecii sunt cei mai buni constructori de corăbii din lume.

– Da, cred c-ar fi posibil. Ştiu o femeie în Grecia pe care mi-aş dori s-o revăd. Are şolduri generoase şi sâni...

– Am înţeles, l-am întrerupt. Şolduri generoase, ai zis? Bănuiesc că sunt mai apreciate la o femeie decât umerii largi. Încă mă mai durea comentariul lui Sandrine.

– Păi atunci ne vedem acolo, dacă ţi-ar face plăcere. Eu trebuie să mă opresc întâi în Africa. Am ceva afaceri acolo.

– Mi-aş dori să te pot face să renunţi la contrabanda cu sclavi.

– E o afacere ca oricare alta, iubito. Şi e prea bănoasă ca să renunţ la ea.

După ce-a plecat, am aruncat scrisoarea lui Armand în mare şi-am privit cum o înghiţeau valurile.

Capitolul 4

Pe drumul de întoarcere din Grecia, am experimentat primul meu ghinion de căpitan de piraţi. O molimă de febră tifoidă izbucni printre membrii echipajului meu şi în câteva zile am pierdut zece oameni buni. M-am îmbolnăvit şi eu, dar din fericire nu de febră tifoidă. Roger m-a îngrijit câteva săptămâni bune, iar Terry m-a înlocuit la conducerea corabiei. Când am acostat la Barataria cu încărcătura noastră de Marmură Italiană pentru unul dintre palatele lui Jean, mă simţeam încă foarte slăbită şi obosită. Am avut parte de o lună de vacanţă şi mâncare bună, apoi am ridicat ancora către Amsterdam, pentru a transporta fructe şi a ne întoarce cu mlădiţe de lalele. Ha! Devenisem traficantul personal al lui Jean.

Scriam în jurnal, când şi-a făcut Terry apariţia la uşa cabinei mele.

– Am pescuit un om din mare, Căpitane Kit. Un francez de pe o corabie numită *L'Esprit du mer.*

– Şi cum se simte?

– Păi, având în vedere cât a stat în apă, destul de bine. Are arsuri pe mâini şi pe picioare. Au fost atacaţi de o navă britanică de război care naviga sub drapel francez. Pe căpitan îl cheamă Wardman. Am auzit de el. Unii spun că e mai şiret decât o nevăstuică.

Numele lui era Pierre. Supravieţuise opt ore înotând în Oceanul Atlantic. Doctorul nostru mi-a şoptit că probabil avea să-şi piardă un picior.

– Se pare că ai nouă vieţi, flăcăule.

– Da, domnule, adică doamnă. Mi-e foarte foame.

– O să te hrănim bine după ce-ţi scade febra. Ce s-a întâmplat?

Îmi povesti că sărise în apă după ce luase corabia foc. Majoritatea echipajului fusese măcelărit.

– L-au omorât şi pe Căpitan?

– Nu, pe el l-au luat cu ei. Spuneau că vor să-l interogheze, să afle secrete. Păcat de el, doamnă, Căpitanul Dupuis era un om foarte bun.

Inima mi-a sărit în gât.

* * *

– Ce vrei să faci?! urlă Roger. Să ataci o navă britanică de război?

– O s-o facem noaptea. Probabil sunt ancoraţi pe undeva pe aproape. Pierre mi-a spus că le-au pricinuit o grămadă de stricăciuni. Ar trebui să o repare. Putem s-o facem, Roger, sunt convinsă.

– E o nebunie. Armand e probabil deja mort, fetişcano. L-au torturat, sau...

– Trebuie să încerc, Roger. Trebuie să încerc să-l salvez.

– Foarte ciudat că vrei să faci asta pentru cineva pe care zici că-l urăşti.

Am găsit nava britanică ancorată chiar în apropierea coastei. Majoritatea echipajului era breat criţă, inclusiv santinelele de noapte. I-am luat prin surprindere şi i-am învins fără nicio problemă.

– Găsiţi prizonierul, am ordonat încercând să nu-mi tremure vocea. M-am rugat să nu fie deja mort.

Nu cred că s-ar fi aşteptat vreodată Căpitanul Wardman să fie trezit din somn de o femeie mascată care-l împungea cu vârful sabiei în părţile moi. Dormea pe spate în patul lui, cu o prostituată beată încolăcită lângă el.

– Iisuse, a şoptit încercând să se ridice, dar apoi s-a gândit mai bine şi-a rămas nemişcat.

– Nu, nu Iisus. Mă numesc Kit Black. Şi dacă mişti măcar un ochi, Căpitane Wardman, i-am ridicat penisul fleşcăit cu vârful sabiei, ţi-o tai de tot. Un firicel de sânge i se scurse pe părul pubian.

Prostituata se trezi bezmetică la ţipătul lui. Îşi trase o pătură peste trupul gol şi se retrase în cel mai îndepărtat colţ al patului, văitându-se pe un ton piţigăiat.

– Cară-te de aici, i-am spus. Nici măcar nu merita. Are cea mai mică bărbăţie din câte am văzut vreodată.

Prostituata şi-a adunat hainele la repezeală şi a ieşit în fugă din cabină.

– Lasă-mă să mă îmbrac, mă rugă Căpitanul Wardman.

– Nu prea cred. Plănuiesc să te scot la paradă în faţa oamenilor care ţi-au mai rămas.

Mărul lui Adam îi alunecă de sus în jos pe gâtul slab.

– De ce faci asta? Ai încălcat toate regulile de atac. Eram la ancoră.

– La fel cum ai făcut şi tu navigând sub drapel francez pentru a păcăli nava *L’Esprit du Mer.*

Înghiţi cu greutate şi nu mai spuse nimic.

– Petrecerea s-a terminat, Căpitane. Mi-am retras sabia câţiva centimetri, îngăduindu-i să se ridice în picioare. Uşurel. Mergem pe punte.

– Eşti o femeie anormală, bolborosi înciudat.

L-am împuns cu sabia în fesele lăsate, făcându-l să ţipe ca o femeie isterică.

– Mişcă.

Tehnica de flagelare se mai numeşte şi Legea lui Moise şi constă în patruzeci de biciuri, minus unul, aplicate pe spatele unui bărbat fără cămaşă pe el. Numele vine de la numărul loviturilor primite de Hristos prin porunca Regelui Irod. Nu cauzează decesul victimei decât foarte rar şi doar dacă nu i se permite doctorului corabiei să trateze rănile imediat ce pedeapsa a fost aplicată.

Lui Armand i se aplicaseră cel puţin dublul a patruzeci de lovituri cu un bici înmuiat în smoală şi decorat cu bile de muschetă. Urmase o baie de oţet şi sare pentru a prelungi tortura. Mirosea de parcă ar fi fost murat. Toate aceste răni, plus tăietura de la tâmplă şi cea extrem de adâncă de pe coapsă, ambele suferite în timpul bătăliei, erau motive suficiente ca faptul că se mai afla încă în viaţă să pară un adevărat miracol. Doctorul nostru mi-a spus mai târziu că oţetul cu sarea fuseseră adevărate binefaceri, acţionând ca un dezinfectant.

Roger şi Terry i-au cărat pe braţe trupul aparent lipsit de orice urmă de viaţă. Capul i se clătina de la dreapta la stânga, ca cel al unui leş. Am încercat să nu mă gândesc la nimic altceva în afară de miracolul că încă mai respira. Aveam timp să mă gândesc la ce se putea întâmpla în zilele următoare. Deocamdată trebuia să fiu foarte tare. Îmi venea să vomit de fiecare dată când îl vedeam atât de nemişcat şi palid.

– E pe moarte, Kit, îmi spuse Roger pe un ton blând.

– Duceţi-l la corabie.

– Şi cu ăsta ce facem? întrebă Terry, indicându-l pe Wardman.

– Îl luăm cu noi. Avem un bici?

– Nu. Ai spus că e un obicei barbar, Kit.

– M-am răzgândit. Ce-ar fi să-l împrumutăm pe-al lui? Du-te şi caută-l, i-am ordonat altui membru al echipajului meu.

L-am privit pe Wardman. Făcea pipi pe el de frică. Un laş ticălos.

* * *

Oamenii mei aruncară peste bord leşul bărbatului pe care îl ucisesem în aceeaşi seară în care eu aşteptam să moară bărbatul pe care-l iubeam.

Nelson, doctorul nostru în care nu aveam foarte multă încredere

datorită înclinaţiei către rom şi dependenţei de procedura de sângerare pentru a trata orice afecţiune, nu mi-a putut oferi asigurările de care aveam nevoie. Mă aştepta lângă uşa cabinei mele, unde-l instalasem pe Armand.

– Au trecut deja câteva zile de când se află în nesimţire, Căpitane.

Apoi îmi recită o listă cu rănile lui Armand: spatele devastat de bici, o tăietură la tâmplă, un umăr dizlocat, tăietura de pe coapsă, care la început păruse foarte adâncă din cauza cantităţii de sânge pierdut, dar care acum nu mai părea chiar atât de gravă. Era mare pericol de infecţie, însă ce-l îngrijora cel mai tare pe Nelson erau plămânii lui Armand.

– Nu sună prea bine când respiră. Sunt aproape convins că nu mai trece de noaptea asta.

Vederea mi s-a întunecat. Am închis ochii şi-am inspirat adânc.

– Cred c-ar trebui să-i producem o sângerare.

– Dacă faci asta, te arunc peste bord.

– Ar trebui să mă laşi să-mi fac meseria. Doar m-ai angajat pe post de doctor, nu sfătuitor, îmi răspunse pe un ton iritat.

– Nu, fără sângerare. Îmi spui ce trebui să fac ca să-i îngrijesc rănile şi o voi face eu personal cu ajutorul lui Roger.

Nelson ridică din umeri resemnat. Înţelesese foarte clar din tonul meu că nu era un subiect ce putea fi negociat.

Nu-l mai văzusem pe Armand de aproape în ultimele zile. Roger era cu el, aplecat la urechea lui de parcă îi şoptea poveşti misterioase. Zăcea cu faţa în jos pe patul meu, acoperit pe jumătate cu un cearceaf. I-am privit spatele... spatele acela frumos, acum acoperit de tăieturi şi vânătăi, unele dintre ele complet negre şi foarte umflate. Mi-am amintit de senzaţia pielii lui catifelate sub mâinile mele, de alunecarea degetelor mele tremurânde de-a lungul curburii spatelui şi-a muşchilor bine definiţi.

– Dumnezeule, Roger, am şoptit îngrozită.

– Am mai văzut chestii din astea înainte, Kit. E un flăcău pe cinste. Puternic ca un taur. Abia dacă a scos o şoaptă când i-am pus umărul la loc.

M-am aşezat lângă el pe pat şi m-am aplecat să-i privesc chipul încordat şi atât de palid în contrast cu umbra accentuată a bărbii nerase de zile întregi. Am tresărit când am dat cu ochii de medalionul pe care-l purta la gât pe un şiret simplu de piele. Luna zâmbitoare a tatălui meu.

– Nu ne-a dat voie să i-o tăiem de la gât. Spunea că ne omoară pe toţi dacă încercăm. I-am dat pace. Cunosc foarte bine medalionul ăla, Kit.

– Da. Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Lasă-ne puţin singuri, Roger. Stau eu cu el o vreme.

I-am atins şuviţele de păr de la ceafă. Vârfurile erau năclăite în

sânge.

– Nelson a spus să-i punem comprese cu oţet pe spate. Se cam zbate când i le aplicăm. E şi normal, arde mai ceva ca flăcările iadului.

– Ai trecut şi tu prin asta, Roger?

– *Aye*, pe timpul când eram în Marină.

I-am luat mâna care zăcea inertă pe pernă. Degetele lui s-au încolăcit imediat pe ale mele... mai mult ca sigur un gest involuntar.

– Stabiliţi un curs către Nisa. Îl ducem la vila lui Jean.

Degetele lui Armand mă strângeau cu o putere surprinzătoare. M-am aplecat şi i le-am sărutat. Pielea lui era fierbinte şi uscată, zgârieturile murdare de noroi şi Dumnezeu ştie ce altceva.

– Ai să trăieşti, iubirea mea. O jur.

Am petrecut noaptea curăţându-i trupul cum am putut mai bine, schimbând compresele cu oţet de pe spatele lui şi ascultând cum respiraţia îi devenea tot mai anevoioasă. Cearceafurile se lipeau de fesele şi picioarele lui transpirate. Roger a spălat atât de multe cearceafuri încât corabia probabil arăta ca o spălătorie plutitoare. Am făcu amândoi cu schimbul la căpătâiul lui, continuând să-i aplicăm compresele care acum erau înmuiate într-un amestec de ulei de terebentină şi apă. Mâinile ne ardeau şi aveam muşchii amorţiţi de la atâta înmuiat şi stors de cârpe. O cârpă curată şi rece se înfierbânta şi se îmbiba cu sânge doar în câteva secunde.

Nu vedeam cum ar fi putut supravieţui. Numai durerea terebentinei pe rănile deschise era suficientă să-l ucidă. La început, a trebuit să-i încalec şoldurile pentru a-l ţine ca să-i putem aplica compresele. Se zbătea şi se lupta atât de mult în timp ce delira, chemându-şi oamenii la luptă împotriva navei de război care-i atacase, duelându-se cu inamici imaginari. A strigat numele fiului său de câteva ori. Mi l-a strigat şi pe-al meu. După un timp, n-a mai avut putere să se mai lupte cu noi. Era îngrozitor de greu să-l facem să înghită puţină apă. Tuşea şi vomita imediat ce înghiţea câteva picături.

M-a privit o dată când l-am întors pe spate să-i dau apă, ochii lui verzi ca jadul sticloşi şi pierduţi, buzele mişcându-i-se de parcă încerca să-mi spună ceva, dar n-am înţeles ce spunea. Nelson mi-a spus că era mult prea slăbit. Avea să moară până dimineaţă.

Cu toate astea, Armand n-a murit. Şi s-a agăţat de viaţă toată ziua următoare. Roger, Terry şi cu mine ne-am îndeletnicit cu nesfârşita sarcină de a-i răcori pielea înfierbântată de febră. Până seara nici nu mai vedeam în faţa ochilor de oboseală. Nările îmi erau impregnate de mirosul de terebentină şi sânge care plutea prin cabină. Chiar şi când urcam pe punte

pentru a inspira cu nesaţ aerul proaspăt, aburul agoniei şi-al morţii iminente îmi invada toate simţurile.

Armand continua să tuşească. Respiraţia îi devenise o adevărată agonie şi era şi mai agonizant faptul că trebuia să-l ascult. Îi număram fiecare suflu. Îl urmăream cum se lupta din greu pentru fiecare respiraţie, umerii tremurându-i de efort, aşteptând-o cu inima strânsă pe următoarea. Dacă nu o auzeam, îi pălmuiam obrazul şi-l apăsam pe piept pentru a-l forţa să mai trăiască măcar pentru câteva minute. În curând însă, am început să mă rog pentru moartea lui. Doream să nu mai sufere atât de mult.

Dimineaţa, Nelson a rămas şocat că mai trecuse de încă o noapte în ciuda hârâitului din plămâni.

– Flăcăul ăsta e un adevărat luptător, comentă Roger pe un ton admirativ pe care nu-l auzisem prea des.

Rănile de pe spate încă mai supurau, dar sângele părea curat, fără urmă de infecţie. Am început să-i aplicăm praf de piatră acră pe ele ca să le menţinem curate şi uscate. Roger glumea că acoperit de pudra albă arăta ca o franzelă gigantică numai bună pentru cuptor.

În noaptea aceea am adormit pe podea lângă piciorul patului, cu picioarele strânse sub mine şi capul pe saltea.

M-am trezit la răsăritul soarelui cu senzaţia ciudată a unor degete încurcate în părul meu. Era linişte, singurele sunete pe care le auzeam fiind ţipetele păsărilor, vuietul mării şi echipajul meu sporovăind pe punte. Respiraţia greoaie dispăruse. Mi-am închis din nou ochii. *Nu fii mort, Armand. Nu mă părăsi. Nu acum.*

Am întins mâna să-l ating. Pielea îi era răcoroasă şi umedă. Muşchii i-au tresărit la atingerea mea. Mi-am ridicat capul. Mă privea cam în ceaţă cu un singur ochi. I-am zâmbit.

– Kita? a şoptit slăbit.

– Da, sunt aici. I-am eliberat degetele din părul meu.

– Unde sunt?

M-am ridicat pe genunchii amorţiţi.

– Pe corabia mea.

– *L’Esprit*?

– S-a dus. L-am pescuit din apă pe unul dintre oamenii tăi. Pierre.

Îşi închise ochii. Când îi deschise din nou, o singură lacrimă i se prelinse pe la colţul ochiului.

– Nu mă părăsi.

– Fii pe pace, Armand Etienne Dupuis, nu te voi părăsi. I-am atins obrazul răcoros, barba lui înţepându-mi palma. Dormi liniştit. Sunt aici cu

tine.

* * *

Îmbunătăţirea sănătăţii lui a continuat foarte încet, dar constant din ziua aceea. Până când am ajuns la câteva zile distanţă de vila lui Jean, îşi revenise suficient de mult încât să mă ia de braţ şi să ne plimbăm cu paşi mici pe punte. Nu mai era atât de palid, dar era încă foarte slab şi stângaci, mişcându-se ca un om bătrân. Spatele încă îl durea. Cred că-i era dor de cel care fusese înainte, dar nu s-a plâns niciodată şi n-a vorbit deloc despre experienţele prin care trecuse.

Dacă înainte doar crezusem că-l iubesc, acum, după ce-l îngrijisem şi petrecusem atât de mult timp lângă el, realizam că nu mai pot respira fără prezenţa lui în viaţa mea. Îmi dădusem seama de asta încă de când era foarte bolnav, în nopţile acelea când ocolise moartea cu un singur pas.

După plimbarea zilnică se întindea în pat, iar eu îi citeam din *Candide*, o carte scrisă de Voltaire pe care o găsisem în colecţia uriaşă de cărţi a lui Roger. Ca să fiu sinceră, mă cam chinuiam s-o fac. De citit citeam bine, dar eram nervoasă când trebuia să-i citesc lui. Iar unele dintre cuvintele lui Voltaire mă zăpăceau de cap. După un pasaj mai dificil, am devenit atât de frustrată încât m-am strâmbat şi-am închis cartea cu un gest furios. Când mi-am ridicat ochii, el mă privea zâmbind. Redevenise atât de frumos... Părul îi era răsfirat pe perna albă şi umerii îi erau încă largi, chiar dacă acum era mai slab decât înainte. Nu cred că exista pe lume o privelişte mai romantică decât Armand cu bustul înfăşurat în bandajele albe, curate. Ochii lui străluceau de iubire. Era atât de vizibil încât am vrut să izbucnesc în plâns. Făceam asta tot mai des în ultima vreme când eram singură.

Oh, cât aveam să-i duc dorul când avea să plece. Mult mai mult decât înainte. Totul era diferit acum. Tânjisem după el şi înainte, dar nu apucasem să-l cunosc cu adevărat. Acum îi salvasem viaţa. Îi insuflasem dorinţa şi voinţa de-a trăi. Devenise prietenul meu drag, nu pentru că îl scăpasem de la moarte, ci datorită întâmplărilor de pe parcurs. Îi cunoşteam fiecare părticică a vieţii acum. Eram uniţi cu o legătură mult mai puternică decât unica noapte de dragoste pe care o împărtăşisem. Nu devenisem din nou amanţi, dar ne iubeam unul pe celălalt mult mai adânc decât înainte. Ştiam ce gândeşte sau are nevoie numai privindu-l în ochii aceia incredibili pe care-i adoram. Iar asta era o realitate care nu avea să se schimbe niciodată.

La fel cum nu avea să se schimbe faptul că trebuia să se întoarcă acasă la Sandrine şi fiul lui. Nu aveam de gând să merg cu el, iar el nu mi-

o cerea pentru că ştia deja răspunsul meu. Nu-l puteam împărţi cu o altă femeie. Şi înţelegea de ce. Dacă aveam să-i mai dăruiesc trupul meu încă o dată, aveam s-o fac numai ştiind că avea să fie pentru ultima oară.

– La ce te gândeşti? Ce te-a iritat atât de tare?

Am roşit.

– Faptul că citesc cu la fel de multă pricepere ca o oaie beată.

Mi-a zâmbit.

– Dar faci alte lucruri remarcabil de bine. Pun pariu că mă poţi învinge într-un duel cu sabia aia. Am auzit legende despre curajosul şi neînfricatul Căpitan Kit Black.

– Nu sunt decât poveşti. Probabil inspirate de momentul în care l-am împuns pe Wardman cu sabia în fundul ăla alb şi fleşcăit.

Armand râse cu poftă. Ştia că nu vorbesc ca o adevărată doamnă.

– Ţi-am mulţumit vreodată pentru că m-ai scos din ghearele lui?

– Nu trebuie să-mi mulţumeşti, Armand. Aş fi făcut orice ca să te salvez.

– Ştiu. Cred că e timpul să renunţ la viaţa pe mare. Nu vreau ca fiul meu să rămână fără tată. Va creşte mare, iar eu nu-l voi fi cunoscut cu adevărat niciodată. Nu vreau să devin o simplă amintire în mintea lui, un portret agăţat în capul scărilor.

– Atunci nu deveni asta. Du-te acasă la el. *Du-te acasă la ea.*

Încuviinţă din cap.

– Te-ai gândit vreodată să ai proprii tăi copii?

Am simţit un gust amar în gură.

– Nu prea cred.

– Jean nu şi-ar dori nimic altceva pe lumea asta decât să se căsătorească cu tine.

Ochii lui se afundară în ai mei.

L-am privit fix.

– Jean şi cu mine suntem numai prieteni. Ţi-am mai spus-o şi înainte şi nu s-a schimbat nimic de atunci. Înţelegi, Armand? Nu am alt bărbat în viaţa mea. Nu mai există nimeni în afară de tine, am adăugat, cu toate că nu dorisem să-i spun asta.

M-a privit fără să zică nimic, ochii lui implorându-mă să spun mai mult. Dar eu n-am adugat nimic, tăcerea atârnând între noi ca o frunză tremurând în bătaia vântului. El nu putea rămâne. Iar eu nu mă puteam duce după el. Fiul lui era pe primul plan şi aşa trebuia să rămână. Îl iubeam atât de mult tocmai pentru că nu putea lua în considerare cealaltă posibilitate.

– Trebuie să dormi, Armand. Ai tuşit foarte mult astăzi.

El oftă adânc şi închise ochii. Am rămas cu el până când am fost

convinsă că doarme. Apoi m-am ridicat în picioare şi l-am acoperit cu pătura, atingându-i pielea caldă şi netedă cu degetele. Era incredibil de frumos. Şi nu era al meu. Nu avea să fie niciodată.

* * *

M-am ţinut departe de vila lui Jean după ce l-am dus acolo, pretinzând tot timpul că eram ocupată. Familia lui urma să primească o scrisoare la Paris care avea să-i informeze că era în viaţă şi se refăcea. Jean mi-a spus că avea să se reîntoarcă în curând acasă, dacă îşi recăpăta puterile la fel de repede ca şi până acum. Am simţit cum mi-a murit inima în piept.

Îl vizitam o dată la câteva zile ca să văd cum îi merge. Cu toate că făcea progrese vizibile, părea mereu trist. Purtam conversaţii banale despre vreme şi despre obsesiile lui Jean pentru arhitectură ostentativă şi bunuri materiale. Îi crescuse părul, cu toate că era mai scurt acum decât atunci când îl cunoscusem în Ajaccio. Era îmbrăcat în cămăşi largi, pantaloni strânşi pe picior şi încălţat cu cizmele de călărie ale lui Jean. Frumosul meu Armand arăta de o sută de ori mai mult ca un gentleman pirat decât arătase Jean vreodată. Mi se oprea răsuflarea când îl priveam.

Nu era uşor să fim unul în preajma celuilalt. Nu fusese niciodată. O barieră de neînvins stătuse mereu între noi. O conştientizam amândoi şi ştiam care va fi sfârşitul poveştii.

Îmi doream să stau departe de el, să pretind că puteam rămâne măcar prieteni. Asta până în noaptea de dinaintea plecării lui, când a trimis un servitor la casa de oaspeţi a lui Jean, unde obişnuiam să-mi petrec mai toate lunile de iarnă. Îmi scrisese un bilet în care îmi cerea permisiunea să vină să mă vadă înainte de a călători către Paris. Tonul era hotărât şi cam poruncitor. Se părea că era cam supărat pentru absenţa mea.

La început, m-am zburlit. Apoi m-am trezit râzând. Aşa era el câteodată, iar eu iubeam absolut totul la el.

I-am permis să vină, nu ştiam ce altceva aş fi putut face. Îmi amintesc cum mă plimbam ca un leu prin casă, încercând să mă decid cu ce să mă îmbrac. Dar nu mi-a venit să urlu până când nu am început să deliberez cum ar trebui să-mi aranjez părul. Nu-mi păsase niciodată cum arăt. Până la urmă, mi l-am împletit şi l-am lăsat să atârne pe spate. M-am îmbrăcat cu o cămaşă largă cu mâneci bufante şi pantalonii mei negri obişnuiţi. Vroiam să-şi amintească de mine în felul în care arătasem dintotdeauna, aşa cum aveam să rămân pentru totdeauna: crescută ca un băiat, dar de fapt cu adevărat femeie. O femeie care iubea marea şi vântul sărat la fel de mult pe cât le iubea şi el.

Cred că am ştiut amândoi ce avea să se întâmple din momentul în care ni s-au întâlnit privirile. M-am întors cu spatele şi am început să plâng, apoi m-am trezit în braţele lui.

– Nu face asta. Nu plânge, mi-a şoptit în păr. Am venit să te dojenesc pentru răceala ta. Am venit să te implor să vii cu mine, cu toate că ştiu că n-ai să vii.

– Nu, Armand. Nu pot să vin cu tine.

– Te iubesc. Trebuie să ştii asta.

Îmi sărută pleoapele şi-mi linse lacrimile.

– Şi eu te iubesc, dragostea mea. Te-am iubit din prima clipă. Nu voi mai iubi pe nimeni altcineva.

Gura lui o acoperi pe a mea. Nu era un sărut violent ca în seara balului de la Paris, ci unul dureros de erotic şi plin de pasiune. Părea că nu avea să se sfârşească niciodată, că nu aveam să ne săturăm niciodată unul de altul. Un sărut de adio între două suflete care nu puteau suporta să-şi ia rămas bun pentru totdeauna. Un sărut născut din durere şi despărţire.

– Lasă-mă să rămân cu tine, Kita. O ultimă noapte, după care promit să plec şi să nu te mai caut niciodată. Dar dacă vei avea nevoie vreodată de mine, jur că mă voi întoarce. Ţi-o jur.

Am încuviinţat şi l-am condus de mână în dormitorul meu.

N-am mai vorbit despre plecarea lui după acel moment. L-am dezbrăcat de haine în tăcere, având grijă să nu-i ating cicatricile abia vindecate de pe spate. Apoi m-a dezbrăcat el pe mine, scoţându-mi cizmele pe care mi le dăruise odată, care încă arătau ca noi, lustruite la perfecţie. Mi-a descheiat cămaşa, dar mi-a lăsat-o pe mine, expunându-mi sânii şi restul trupului într-un mod atât de erotic încât am vrut să mă acopăr.

– Pentru mine, mi-a spus cu voce joasă, oprindu-mi mâinile. Eşti atât de splendidă. Numai privindu-te şi simt că înnebunesc.

Mi-am muşcat buzele, încercând să nu gem de plăcerea pe care mi-o oferea modul în care mă privea, cu pleoapele pe jumătate închise. Buzele, care aveau culoarea exactă a interiorului unei scoici, erau întredeschise, respiraţia şuierându-i întretăiat printre ele.

Ne-am prăbuşit pe aşternuturile de satin şi ne-am privit, zâmbind. Am încercat din răsputeri să-i memorez fiecare trăsătură a feţei, fiecare nuanţă. Am încercat să mi-l imaginez în viitor, cu tâmplele gri şi mai multe riduri în jurul ochilor. L-am atins pe obraz, pe dragul lui obraz catifelat, zâmbind printre lacrimi. Cât îmi va lipsi gestul acela simplu. Cât de dureros era gândul că nu aveam să îmbătrânim împreună.

El îmi desfăcu cămaşa şi mă sărută pe sâni, apoi mă dezmierdă cu

limba lui fierbinte şi udă şi de nestăvilit. Cum aveam să-l dau înapoi femeii căruia îi aparţinea? Cum aveam să trăiesc fără el? Cum îmi puteam dori asta? Am sorbit din priviri iubirea întipărită pe chipul lui frumos, citind adevărul cuvintelor lui în adâncimea limpede a ochilor lui. Îl credeam. Mi-am înghiţit un nou val de lacrimi. Oh, cât de mult îl iubeam.

Îmi contură fiecare curbură a trupului cu limba lui, până ajunse la buric, unde mă dezmierdă în abandon. I-am răspuns ridicându-mi şoldurile mai aproape de faţa lui. Sărutările ude au alunecat în sus pe abdomen, sâni, gât.

– *Tu es tellement belle*, Kita, a murmurat pierdut. Ştii cât eşti de frumoasă? îmi şopti fierbinte în ureche.

– Mă simt frumoasă numai când sunt iubită de tine, i-am spus cu un suspin.

– Atunci lasă-mă să-ţi demonstrez cât eşti de frumoasă, îmi răspunse cu un geamăt.

Îmi fusese atât de dor de el. Nu fusesem împreună decât o singură dată, dar trupul meu îşi amintea cu o nerăbdare aproape dureroasă fiecare atingere a lui. Ani de zile îmi forţasem mintea să ignore amintirile trupului meu, însă acum totul se reîntorcea cu o forţă care îmi tăia răsuflarea. Ştiam că se abţinea, dorindu-şi să mă iubească încet şi tandru, în aşa fel încât să poată dura o eternitate. Dar răbdarea lui se dizolvă precum fumul în briza mării la îndemnul meu:

– Fără reţineri, Armand. Şi fără regrete.

– *Oui*, o spuse ca pe un legământ şi se predă complet iubirii dintre noi.

Îmi acoperi trupul cu al lui, iar eu mi-am deschis pulpele larg, înfăşurându-mi picioarele în jurul lui. Ne presam unul în celălalt, inflamându-ne şi mai mult dorinţa.

– Cere-mi-o, îmi spuse cu voce întretăiată.

Mi-am fixat privirea pe faţa lui. Pupilele îi erau atât de dilatate încît nu se mai vedea decât un contur verde în jurul lor. Am suspinat.

– Atinge-mă!

Degetele lui mă atinseră în centrul dorinţei mele, dezmierdând, împingând şi apoi retrăgându-se. Am uitat să mai respir, iar şoldurile mi se unduiră, implorându-l să continue până când am simţit că mă aflu pe marginea prăpastiei.

– Armand... am gemut.

Însă el îşi retrase mâna, nevoind să mă lase să scap atât de curând.

– Nu... am protestat, zbătându-mă sub el şi încercând să simt din nou presiunea aceea încântătoare. Eram atât de aproape încât aproape mă

durea.

M-a prins de ambele încheieturi ale mâinilor şi mi le-a ţintuit deasupra capului.

– Armand! am strigat frustrată.

– Ai răbdare. Nu încă, mă dojeni.

Am mârâit ca un animal sălbatic la vederea zâmbetului care-i arcuise buzele. M-a tentat mai departe, frecându-şi bărbăţia fierbinte de centrul dorinţei mele. Iubeam greutatea trupului său peste al meu, iubeam absolut tot ce simţeam când mă aflam în braţele lui. Mişcările lui erotice mă făceau să ard de dorinţă şi nerăbdare. Am încercat să-mi ridic şoldurile, dar el s-a retras o idee, zâmbind cunoscător ca şi cum ar fi anticipat mişcarea mea.

Mi-am muşcat buzele. Din moment ce nu-mi puteam mişca decât capul, m-am lansat şi eu într-un atac premeditat. I-am conturat zâmbetul şiret cu vârful limbii, apoi l-am muşcat de buze. Am întors capul când a început să mă sărute şi i-am lins umărul înainte să-l muşc de pielea sensibilă. Am continuat în sus pe gât, până l-am auzit gemând.

– Mai vreau, îmi spuse cu voce răguşită.

– Mai întâi tu.

Degetele lui reîncepură să mă iubească fără milă, iar eu m-am ondulat ca un val sub el, muşcându-mi buzele să-mi opresc un strigăt de plăcere.

– Da, Kita, mă încurajă. Simte-mă... simte-ne pe noi. Împreună.

Ritmul degetelor lui se înteţi. Mi-am închis ochii, aşteptând cataclismul. Dintr-o dată, totul se întâmplă cu o viteză ameţitoare. Mă muşcă de gât şi apoi de sâni, degetele lui atingând un punct incredibil de adânc. Nu ştiu care dintre senzaţii mi-a provocat explozia. A gemut satisfăcut, bucurându-se din plin de tremurul întregului meu corp, răpindu-mi suflul cu un sărut pasional.

Adâncurile mele s-au contractat ritmic în jurul degetelor lui, înghiţindu-le tot mai adânc. Trupul îmi strălucea de sudoare, în timp ce încercam să-mi amintesc să respir. Valurile plăcerii încă mă mai străbăteau când i-am simţit degetele retrăgându-se din mine. Am gemut sub buzele lui, dar n-am mai avut puterea să mă mai împotrivesc. Pierdută în senzaţii, abia dacă am realizat că buzele lui le părăsiseră pe ale mele, alunecând în jos. De pe înălţimile unde mă aflam, i-am simţit limba pe sâni, apoi în dreptul buricului. Părul lui moale m-a gâdilat între coapse. Dar numai când i-am simţit vârful limbii în centrul dorinţei mele ude şi încă tremurânde mi-am dat seama ce făcea. Am deschis ochii şi mi-am ridicat capul de pe pernă, găsindu-l îngenuncheat între coapsele mele. Mâinile lui m-au

deschis, expunându-mă asaltului.

– Armand, am bolborosit. Nu cred că vreau asta.

Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost zâmbetul lui, primul lucru pe care l-am simţit a fost respiraţia lui fierbinte. După aceea, nu mi-am mai putut da seama ce-mi făcea. Ştiam numai că mă aflam într-un paradis al senzaţiilor, experimentând val după val, cu o fierbinţeală incredibilă, asemenea unui ocean cotropit de un ciclon fără de sfârşit.

După un timp, i-am simţit trupul alunecând din nou peste al meu. Mă privi cu o expresie serioasă pentru câteva momente, apoi se scufundă cu totul în adâncurile mele care fremătau precum iarba înaltă în bătaia vântului. I-am simţit inima bătându-i nebuneşte lângă a mea. Îmi era teamă că-l răneam, dar mi-a spus că nu-i pasă. Trecuse dincolo de durere. Dincolo de orice.

O singură dată, mi-am spus. O ultimă noapte nu avea cum să mai schimbe ceva. Sandrine nu avea să ştie niciodată. Şi-mi era datoare măcar cu atât după ce-l salvasem numai ca să i-l trimit înapoi.

Mi-am încolăcit picioarele în jurul lui, forţându-l mai adânc în mine, forţându-l să-şi piardă tot controlul pe care încerca să-l menţină cu disperare. Respiraţia mi se transformase în geamăt, geamătul în strigăt. M-a prins de şolduri, izbindu-se în mine tot mai adânc. Am ţipat, adâncurile mele contractându-se în jurul lui aproape convulsiv.

– Kita, *oui*!

Am deschis gura, dar n-am putut să scot niciun sunet.

– Rosteşte-mi numele, Kita, îmi ordonă răguşit.

– Armand... iubirea mea... eşti numai al meu...

– Al tău... pentru totdeauna...

Şi cu asta, am explodat. Împreună.

Când m-am trezit a doua zi de dimineaţă, dispăruse. Am alergat ca o nebună la docuri, dorindu-mi să-l opresc. Gândindu-mă pentru un moment că poate aş fi putut renunţa la principiile mele, poate aş fi reuşit să-l împart cu altcineva, să devin stricata lui, să devin orice şi-ar fi dorit.

Corabia lui Jean era un punct mic în depărtare. Am privit-o cu inima sângerândă, şoptindu-i numele până când a dispărut la orizont.

Capitolul 5

Obişnuisem să cred că nimic nu avea să mă despartă de viaţa mea pe mare. Mă înşelasem. Am lăsat viaţa de căpitan de piraţi în urmă în ziua în care am leşinat pe punte.

– Nu putem avea un căpitan care aşteaptă un copil, se exprimase Roger extrem de clar.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să-i smulg un legământ de păstrare al secretului lui Jean. Ochii aproape că i-au sărit din orbite când m-a văzut cu burta mare. Mi-a jurat discreţie totală, apoi a dispărut fără urmă într-o direcţie necunoscută.

Terry a preluat comanda *Diamantului Negru* şi-a transformat-o într-o corabie comercială. A avut mare succes. S-a căsătorit în acelaşi an cu o spanioloaică focoasă şi bogată.

Eu m-am reîntors cu Roger la Ajaccio şi la dorinţa lui am deschis o librărie. Propunerea mi se păruse cam plictisitoare, dar în timp am început să iubesc magazinul înţesat cu rânduri de cărţi printre care se ascundea fiica mea care împlinise opt luni. Abia începuse să meargă, clătinându-se pe picioare ca un corsar beat şi rodea tot ce prindea în mână. Semăna atât de mult cu *papa* al ei, micuţa mea Armandine, rând pe rând, poruncitoare, dulce, irezistibilă şi frumoasă, cu păr castaniu deschis şi ochi verzi umbriţi de gene lungi negre. Numai privind-o mi se răsucea inima în piept.

Într-o dimineaţă de sâmbătă, Roger se îmbolnăvise de gripă şi-l durea un picior, aşa că am stat singură la librărie. Armandine adormise cu degetul în gură în pătuţul ei, epuizată de la atâta alergat printre cărţi.

Uşa de la intrare se deschise şi intră o femeie cu un băieţel mic, dar se opriră brusc la vederea pătuţului. Mi-am ridicat privirea şi le-am zâmbit.

– N-o mai trezeşte nimic odată ce-a adormit, aşa că puteţi intra liniştiţi.

Băieţelul mi-a zâmbit înapoi. Avea probabil cam cinci ani şi-mi

inspira un aer extrem de familiar.

– Caut cărţi despre câini. *Mon père* mi-a promis un câine într-o bună zi.

Femeia îşi dădu ochii peste cap şi oftă.

– A devenit complet obsedat.

I-am arătat cele câteva cărţi despre câini pe care le aveam.

– Nu sunt cine ştie ce, dar dacă mai vii şi mâine, ştiu de unde să-ţi aduc una grozavă cu desene.

– Trebuie să-i vorbiţi direct în ureche, doamnă, mi se adresă femeia. Şi-a pierdut puţin auzul din cauza variolei. Se aplecă spre mine. Şi-a pierdut şi mama tot atunci. Ea nu şi-a mai revenit.

– Oh, îmi pare foarte rău, am răspuns, simţind că mi se rupe inima de mila săracului băieţel. Vrei să-ţi aduc eu cartea mâine?

Băiatul îmi rânji cu toată gura lui plină de găuri pe unde îi căzuseră dinţii de lapte.

– Suntem în vizită aici. Marţi plecăm acasă, îmi spuse femeia în timp ce-mi scria adresa pe o hârtie. Mulţumim foarte mult, doamnă, e foarte frumos din partea dumneavoastră.

* * *

Am căutat în tot depozitul, dar până la urmă am găsit mai multe cărţi foarte frumoase şi interesante despre câini. A doua zi Roger era tot bolnav, aşa că în drum spre librărie m-am abătut pe la adresa aflată în Cartierul Francez. Armandine împărţea locul în coşuleţ cu cele câteva volume. Am sunat la uşă şi mi-a răspuns un majordom. I-am explicat de ce mă aflam acolo.

– Nu ştiu nimic despre asta, iar stăpânul meu este mult prea ocupat pentru a-l deranja cu o problemă atât de trivială, spuse pe un ton autoritar cum pot avea numai majordomii.

Vocea lui a făcut-o pe Armandine să urle. Oricum, îi era foame şi trebuia s-o schimb.

– Pot să stau aici să-i dau să sugă cât vorbiţi cu stăpânul dumneavoastră? Nu aveam de gând să car toate cărţile acelea grele înapoi.

– Sigur că nu, mi-a răspuns pe un ton iritat.

M-am îndreptat până am ajuns ochi în ochi.

– Cum te numeşti? l-am întrebat pe acelaşi ton autoritar pe care-l folosisem odată pentru piraţii încăpăţânaţi.

– George, mi-a răspuns, făcând un pas înapoi.

– Ei bine, George, am de gând s-o fac oricum.

M-am aşezat pe trepte şi mi-am desfăcut nasturii corsetului.

A fugit cât îl ţineau picioarele.

Am acoperit-o pe Armandine cu şalul, zâmbind la ea în timp ce sugea cu furie. Trebuia să fiu foarte atentă. Începuse să mă muşte cu dinţii ei cei noi, zâmbindu-mi foarte dulce imediat după.

– Ah, dulcica mea, nu ţi-ai mai luat niciodată masa într-un loc atât de pretenţios şi elegant.

M-a privit cu ochi foarte serioşi.

Dintr-o dată, mi-am dat seama că se afla cineva în spatele nostru. Nu spunea nimic, numai se holba la noi. Probabil George era un pic pervers.

– Întoarce-te de unde ai venit şi lasă-ne pe mine şi pe copila mea să ne terminăm treaba dacă nu vrei să primeşti un şut în fund, am spus fără să-mi ridic ochii.

– De ce nu mă surprind oare cuvintele astea când vin din partea ta, Kit Black?

Mi-am ridicat privirea şi-am întâlnit o pereche de ochi de exact aceeaşi culoare ca cei ai fiicei noastre. Se lăsă pe genunchi, trăgând la o parte şalul de pe umărul meu. Armandine se întrerupse din supt, îl privi şi-i zâmbi, întinzându-i mânuţa grăsuţă. El o atinse pe obraz cu un deget tremurând.

– Te-am căutat peste tot. Nu l-am mai putut găsi nici pe Jean. Vila lui a ars. Ştiai asta?

– Da. A dispărut şi circulă zvonul că ar fi mort.

Clătină din cap, privindu-mă ca pe o minune picată din cer.

– Tu eşti doamna de la librărie… Yves nu vorbeşte decât despre doamna cu păr galben care i-a promis că-i aduce cărţi despre câini. Nici măcar nu mi-a trecut prin cap că ai putea fi tu.

– Am aflat despre Sandrine.

– A murit înainte ca eu să ajung înapoi acasă. Iar Yves a fost la un pas s-o urmeze.

– Mă bucur că şi-a revenit.

M-a mângâiat pe păr.

– Mă pregăteam să scotocesc toată lumea în lung şi-n lat să te caut şi Dumnezeu mi te aduce la uşă. Pe amândouă. Mon Dieu, e atât de frumoasă. Ochii i s-au umplut de lacrimi. Fiica noastră.

– Da, a noastră. Şi seamănă perfect cu tatăl ei.

Epilog

Scriu cuvintele acestea în timp ce mă aflu pe o navă splendidă, în drum spre Franţa. Simt puţină greaţă din stomac pentru că sunt însărcinată cu al treilea copil al nostru. Soţul meu e la cârmă şi-l învaţă pe Yves cum să conducă o corabie.

Sunt fericită. Mai fericită decât aş fi putut crede vreodată că poate deveni o fată ca mine. Nu mai am nevoie de nimic mai mult decât de dragostea lui Armand şi a copiilor noştri.

Armand îi încredinţează cârma lui Yves şi se îndreaptă către mine. Îmi zâmbeşte, acelaşi zâmbet de care m-am îndrăgostit cu ani în urmă, într-o dimineaţă când mi-am vândut *sora* pe o pereche de cizme şi o sabie. Armand arată exact la fel ca şi atunci, plus sau minus vreo câteva cicatrici, mult prea incredibil de frumos pentru un simplu muritor.

– *Mon*, îmi şopteşte, iubire eternă oglindindu-se în ochii lui verzi ca jadul. *Toujours.*

Îmi împletesc degetele cu ale lui.

– Pentru totdeauna, iubirea mea. A ta... pentru totdeauna.

Sfârşit